

INHOUD

Voorwoord	2
De eeuwige diepten van de Dood.....	5
Breinstorm	74
De dode bommenlegger	187
Boodschap uit de Hel	291

VOORWOORD

Het tweede boek vol akelige verhalen ligt voor u. Sommige verhalen eindigen met een groot vraagteken. Redelijkerwijs mag u daar in “Akelige Verhalen 3” een vervolg op verwachten. De meeste van mijn verhalen in onderhavig boek werden gepuurd en gegist uit de talloze nachtmerries die ik sinds mijn prille jeugd kreeg. Ik ‘lijd’ aan de “gave” *eidetisch droomvermogen*. Dat wil zeggen dat ik me elke droom herinner die ik ooit had. Wist je dat een mens soms meer dan dertig diverse dromen per nacht heeft? Dat sommige dromen een waarschuwing kunnen inhouden voor wie zijn/haar dromen op de juiste wijze analyseert? Wie daarover meer wil weten en zelfs je eigen nachtelijke hersenspinsels kunnen regisseren kan mijn boek “Nachtmerries...” bestellen van dezelfde uitgever. Het is een semi wetenschappelijk boek waaraan ik meer dan 25 jaar heb gewerkt, sinds het overlijden van mijn geliefde eerste echtgenote.

“Akelige Verhalen 2” neemt u mee naar talrijke vreemde avonturen en weer komt inspecteur Dominique Degryse in sommige verhalen aan bod. DeeDee of Dom zoals zijn vrienden hem noemen... een jonge integere Antwerpse politiemannet met een oprecht Christelijk geloof. Deze veertiger heeft al vele boeven achter slot en grendel gedraaid en staat zelfs open voor dingen die een agnosticus verafschuwt. Toch blijft hij een doodgewone man met fouten en gebreken maar met een onmiskenbaar rechtvaardigheidsgevoel. Zijn grootste liefde is zijn kleine Munchkin poes “Switje”. Zijn grootste sta-in-de-weg in zijn zoektochten naar misdadigers is de enorm corpulente eerste schepen Lydia Verbeelen die overal haar geldzieke neus in steekt, een vrouw die over lijken gaat.

Hoewel de meeste verhalen werden geschreven als een onderwerp uit mijn dromen en nachtmerries telt de Vlaamse cultuur wat spook- en griezelverhalen. Vele ervan zijn uitgebeeld in Vlaamse stripverhalen zoals Suske en Wiske van Willy Vandersteen, Nero van Marc Sleen en zelfs het grappige Jommeke van Jef Nys. Maar de meeste van die duistere en mysterieuze verhalen vinden we eilaci niet terug in de Vlaamse historische literatuur of gebruikt als een spookverhaal door misdaad auteurs. Het is alsof de Vlaamse culturele wereld zich schaamt voor

de spookverhalen van de vroegere eenvoudige Vlaamse boer. Sommige van deze verhalen dat u hier gaat lezen in uw paperback, mogelijks op uw tablet, E-reader, smartphone of uw PC zijn weliswaar inderdaad griezelige verhalen dat zich zowel in het donkere verleden als de huidige tijd afspelen, maar de historische achtergrond is wel degelijk zo correct mogelijk weergegeven. En dan nog laat auteur dezes het ook aan de lezer(es) over of het een echt, hetzij fictief spookverhaal is. De waarheid zal u misschien nog erg verrassen.

Ik hoop jaarlijks minstens twee “Akelige Verhalen” te kunnen publiceren. Volgend jaar zal dan 4 en 5 tegen december 2016 in de boekwinkel verschijnen. Je kan de verhalen ook als E-boeken downloaden maar wel elk verhaal afzonderlijk. Een paperback met verschillende verhalen geeft dus meer leesplezier denk ik. Nog één dingetje... Ik ben niet verantwoordelijk voor de onverwachte toename van uw eigen nachtmerries na het lezen van mijn boeken. ;-)

REMO PIDEG

*De hoop is het kwaadste der kwaadste,
omdat zij de marteling verlengt.*

Friedrich Nietzsche

De Belgische regering wil haar kerncentrales onderwerpen aan een zeer strenge “stresstest” en stuurt daarvoor in het diepste geheim een gewone, maar hypermoderne visserstrawler, “westerling” genaamd bemand met hoge militairen en professionele nautische specialisten ter zake naar de diepste oceaangepunten waar ook de tsunami van Fukushima is ontstaan.

En precies op die ontzagwekkende diepte en meridiaan centerpunt ligt een gezonken Belgische trawler van een der bemanningsleden van de Westerling.

Is die trawler de oorzaak van de dreigende desastreuze ramp die de aarde te wachten staat en zoals drieduizend jaar geleden voorspeld werd door een oude Japanse filosoof?

Wat zal er gebeuren met de aardmantel? Zal de mensheid dit overleven?

DE EEUWIGE DIEPTEN VAN DE DOOD

Miura in de Yokohama baai...

“Kapitein... op de gevraagde geografische referentiepunten dienen we nog, mits een grote portie goed geluk, een tweetal uurtjes varen.”, zei stuurman Danckaerts lichtelijk ongerust. Gezagvoerder Nico Staelens staarde nietsziend voor zich uit en Ward Danckaerts wist niet of de kapitein zijn woorden had opgevangen. Maar ja... het deed er ook niet veel meer toe. Hun boot, de “*Westerling*” een grote hypermoderne trawler met zijn krachtige dieselmotoren bracht hen waar ze maar wilden en door de ergste stormen loodsen. Er stak een ijzig kille noordoostenwind op, afkomstig van een extreem lage depressie, ergens ter hoogte van de Beringzee en deze knaap van een opkomende storm was niet bepaald van die aard nog verder door te varen naar de noordoostelijke zijde van de Marianen Trog. De bodem is daar, net als de Marianen Trog, afgrijselijk diep.

Stuurman Ward Danckaerts hield niet van wateren met zulke extreme diepten. Het herinnerde hem telkens aan zijn eigen verloren vissersschuitje “*Zeearend*” die ter hoogte van Tokyo en Yokohama is gezonken na een onmenselijke tyfoon, zes jaar geleden. De zes man tellende bemanning kon toen gered worden behalve zijn broer Carl die nu ergens op de oceaانبodem zowat negenduizend meter diep zijn zeemansgraf in het wrak van zijn gezonken schuit heeft gevonden. Staelens schrok op uit zijn gedachten.

“Wat zei je Ward?”, het klonk ietwat nors.

“Men meldde zojuist via de radio een zeer lage depressie die zich tot een storm van de IV klasse is aan het ontwikkelen. Hij is op weg naar ons.”, antwoordde de stuurman zo kalm mogelijk. De kapitein greep de weerkaart en bestudeerde het nauwkeurig.

“Erg vervelend. We zouden eigenlijk beschutting moeten gaan zoeken maar de dichtstbijzijnde ankerplaats is tweeënhalve dag varen van hier. En die lui boven willen niet weten van een omweg.”, bromde Staelens stuurs.

Ward dacht aan de “lui” waarover de kapitein het had. Een groepje zuur uitziende wetenschappers, geleid door een Franstalige hautaine kwibus die in opdracht van de Belgische regering naar aanleiding van de door Europa opgelegde “*stresstest*”

voor kernenergiecentrales zeebodemonderzoeken dienen te doen. Men probeerde dus de omstandigheden van de Fukushima ramp zou goed mogelijk te benaderen. Ward vroeg zich af wat voor zin zulke missies hebben. De Noordzee die zijn waters opstuwt langs de Schelde is amper enkele tientallen meters diep en daar zijn geen onstabiele zeebodems zoals hier. De stuurman begon zachtjes in zichzelf te sakkeren. Hun boot, de “*Westerling*” was de keuze geworden van de Belgische regering omdat hij uitgerust was met de nieuwste en modernste snufjes die een vissers kapitein zich wensen kan. Precies om die snufjes heeft de overheid zijn lodderig oog laten vallen op hun boot. Voor de overheid allicht veel goedkoper dan een nieuwe boot te kopen. De missie an sich zou hen een zeer mooie duit opleveren, veel meer dan ze in één jaar kunnen verdienen met een extreem goede vangst. Kapitein Staelens had er niet lang moeten over nadenken. En hij had onmiddellijk toegehapt. Het gaat immers slecht met de visvangst in de Noordzee en over de vele andere oceanen sinds de Europese regering hun visser quota nog maar eens verminderd had onder druk van die groene domme ecologen.

Hun doel was op haast dezelfde breedtegraad als de ongelukscentrale Fukushima maar dan een kleine duizend kilometer zuidelijker, in de buurt van de Marianentrog waarvan geacht wordt dat ze de diepste put heeft ter wereld. Men gaat er vanuit dat de ramp van Fukushima ontstaan is door de verschuiving van tektonische platen in de Japanse zee afgrond. Het was Ward een raadsel waarom de Belgische regering nu precies dàar wetenschappelijke weerexperimenten moet gaan houden en dan nog wel zo diep.

Hun land België, niet eens een speldenpuntje groot, gaat het erg ver zoeken voor wetenschappelijk onderzoek. De stuurman schudde het hoofd. Het was tenslotte zijn zaak niet. Zolang hij zijn gage, en dit keer dubbel betaald, maar krijgt is alles pico bello voor hem. Maar wat Ward zo erg stoorde is dat de gekozen plek nu net precies de plaats moet zijn waar zijn broer Carl zijn zeemansgraf heeft. Dat beviel hem allerminst. Stuurman Danckaerts huiverde.

“Ward... bekijk de mogelijkheden om die storm zoveel mogelijk te kunnen vermijden. Wanneer kunnen we hem hier verwachten?”

Danckaerts keek op het beeldscherm van de computer.

“Met onze vaarsnelheid schat ik het op een tweetal uurtjes. Maar ik stel voor om westelijk te gaan en aan te leggen in havenstadje Miura, in de Yokohama baai. Ik laat het effe checken door de computer.”, mompelde de stuurman.

“Bon... ik ga even onze hoge Franssprekende nitwits op de hoogte brengen. Ze moeten hun deadline maar wat opschuiven.”, gromde de kapitein geërgerd.

“Gaat u dan Ukkel ook waarschuwen?”, polste Danckaerts zijn baas.

“Het weermannenbastion? Tsja... ik moet wel volgens het contract en onze reder.”, zuchtte Staelens die even op zijn polsuurwerk keek. De Stuurman van de Westerling stelde de computer in om de nieuwe koers te bepalen. Die koos na enkele berekeningen voor de noordoostelijke richting, naar de Yokohama baai. Op deze manier konden ze de storm wel behoorlijk ontwijken. Helaas zou het hen, een vijftal dagen achterstand kosten. Vijf weggegooide onbetaalde dagen, bedacht Ward zuur. Hoewel de Westerling opgewassen is tegen gelijk welke storm verkoos de kapitein liever een ankerplaats in de luwte van de storm en dat is het havenstadje Miura in de Yokohama baai. Barst... dan moet het maar. De Westerling was té kostbaar om hem aan zware stormen bloot te stellen. Toch was Ward dankbaar dat ze niet pal boven de “Zeearend” aanlegden, al zal dat uiteindelijk wel gebeuren. Veiligheid primeert, bedacht stuurman Danckaerts toen hij zich voor de tweede keer in een half uur zijn broer Carl herinnerde.

De kapitein was het communautaire gezwam beu...

“Wat zegt u nu? Nee... dat kan niet!”, hoofdingenieur Serge Ladoux reageerde snauwend omdat die Vlaming hier weeral om uitstel van de vaarroute kwam vragen. Het was al de derde keer en telkens om een mogelijke stormdepressie te ontwijken.

“Meneer Ladoux... ik hoop dat u zeekaarten kan lezen.”, bromde kapitein Staelens terwijl hij de fax van het Japans weerinstituut in Tokyo aan hem gaf. De Franstalige hoofdingenieur griste het papier woedend uit de hand van de kapitein. Die laatste keek hem spottend aan.

“Begrijpt u het? Of wenst u dat ik het nog eens met een verduidelijkend kindertekeningetje voor uw geborneerd brein afwerk?” De Vlaamse kapitein was het gevit en gesneer van deze omhooggevalen pedante Franstalige kwast zo beu als koude pap. Ladoux bestudeerde de kaart nauwgezet en moest toegeven dat de

komende storm niet bepaald een lieverdje was. De hoofdingenieur knikte stuurs geheel tegen zijn zin. Staelens liet de wetenschapper alleen en begaf zich naar de radiokamer.

“Erik... email dit even naar de rederij...”, brulde de kapitein boven het gestamp en gebulder van de opkomende storm. De marconist las de tekst en knikte. Hij schakelde zijn computer in en meldde de boodschap via het internet. Het was geen prettig nieuws voor de reder maar Staelens wist dat zijn keuze de juiste was. Spijtig voor het verloren geld.

Diep in de Mariani Trog begint de bodem te trillen...

Diep op de oceaانبodem, ongeveer 800 kilometer noord - oostelijk van de diepe Marianen Trog, op een exacte zeediepte van 9.001 meter borrelden in de inktzwarte duisternis kleine gele gasbelletjes omhoog, op weg naar de oppervlakte. Er roerde zich iets onder het rotsachtige bodemgesteente van de Stille Oceaan. De gasbelletjes werden langzamerhand groter in omvang en de eerste gasdeeltjes bereikten na vier uur opstuwning het oceaanooppervlak. Ze hadden onderweg niets van hun textuur, massa en gasintensiteit verloren. De hemel was even donker en duister als de zeebodem, nadat de zwartgrijze wolken de stralende maan haar bleke schijnsel op de oceaanooppervlak ontzegde. Met een snoeiharde snelheid raasden de inktzwarte wolken, gedreven door snijdende winden van de stormdepressie die het wateroppervlak va, de noordelijke kant van de Stille Oceaan, geselde. Plots stroomde het zoete hemelwater met enorme tonnen in de zee. De extreme verschillen tussen de warme onderlagen en de ijzig koude bovenlagen deed het stormen, stortregenen en hagelen. De bliksem scheurde in talrijke helwitte vertakkingen de hemel open waarna een gigantisch gebulder en gekraak het luchtruim deed openscheuren.

Met oorverdovende golvende en krakende geluiden geselden de weergoden het zeeoppervlakte met striemende plensbuien terwijl de gigantische winden de golven opstuwden tot hoogten die geen mens ooit heeft gezien. De gasbelletjes knalden met een lichte plof uiteen, verloren gaande in het geraas van de woelige beukende storm. Negenduizend meter dieper begon de oceaانبodem hevig te trillen en methaangassen ontsnapten uit alle kieren annex spleetjes tussen het rotsachtig gesteente en een gezonken schip, zich een weg vormend naar de

zeeoppervlakte waar ze hun ranzige stank verspreiden in de hevig plenzende waterige lucht.

Chef Matsumoko had geen zin in werken...

“Kijk dan toch chef... de gaswaarden zijn onrustwekkend.”, zei de weerkundige van dienst te Miura tegen zijn directe overste. Zijn vinger priemde nadrukkelijk naar het groenachtig glanzende scherm Matsumoko reageerde echter lachend.

“Als we moeten gaan oppassen voor elke ontsnapt gasbelletje... dan staat Tokyo van de ene moment op de andere in rep en roer.”

“Denk aan Fukushima II.”, waarschuwde hij.

Matsumoko vond het al welletjes.

“Er zijn geen euh... tektonische... dinges... euh... verschuivingen. Kijk maar... enkel wat gas ... eh... dinges euh... dinges... bellen dat ontsnapt, Tanaka. Iets anders is er niet”, bromde hij boos wordend. Tanaka zweeg zwaar geërgerd. Het was beter de chef niet in de rede te vallen, al is hij een omhooggevalen lul.

Dat kon hem de kop kosten en zijn blik bleef gevestigd op de beeldschermen van de sensoren. De gasuitbarstingen waren inderdaad niet zo erg maar... zo frequent en met die intensiteit waarmee ze naar het wateroppervlak komen... dat waren mogelijke voorbodes van een enorme zeebeving vergezeld door een tsunami. Tanaka moest keuzes en overwegingen maken.

Chef Matsumoko hoeft dit niet te doen maar als die “*neen*” zegt dan moet hij dat maar aanvaarden, ook wanneer zou blijken dat Matsumoko ongelijk had, wat tot hiertoe altijd al het geval was, dan was hij toch nog steeds de kop van jut. Matsumoko komt er, zoals altijd, goed vanaf als de schoonzoon van de directeur – generaal van het instituut. Als er dan toch iets ernstigs zou gebeuren door het ‘*neen*’ van chef Matsumoko dan nog zou Matsumoko hem de schuld geven als lager geplaatst technicus.

Tanaka ’s ogen losten het beeldscherm geen seconde. Hoewel de gasmetingen ver boven hun normale uitstoting coëfficiënt zitten, was het gelukkig nog niet echt alarmerend. Matsumoko, een vrij corpulente veertiger trok zich natuurlijk niets aan van de metingen. Erger nog... hij kende er eigenlijk niets van. Hij had deze baan gekregen omdat hij met de aartslelijke dochter van de directeur – generaal is gehuwd. Nadat de onbekwame overste van Tanaka opnieuw naar de kantine is

gegaan waar hij de meeste uren van zijn werkdag versleet, verscheen Kato, de toegewezen assistent van Matsumoko die in feite al diens werk verrichtte. Hij boog voor Tanaka en mompelde op een eerbiedig beleefde toon

“Tanaka-san, kan ik iets voor u doen?”

“Kijk naar deze waarden, Kato, en zeg me wat je denkt.”, vroeg de weerkundige even vriendelijk.

“Nogal hoge gaswaarden, veronderstel ik, juist? Wel... het zal ginds aan het zeeoppervlak daar wel behoorlijk stinken. Waarom vraagt u dat eigenlijk?”

“Ik vrees voor een tektonische verschuiving van platen zo’n negenduizend meter onder de oceaانبodem, ter hoogte van Tokyo. De vorming van zulke gasbellen wijst er op.”, repliceerde Tanaka ongerust. Kato bekeek alle waarden op het scherm en schudde het hoofd.

“Ik denk dat u zich vergist Tanaka-san. Gasbellen hoeven niet per se te betekenen dat er een tektonische verschuiving nakende is. Mogelijk is er wat seismische activiteit en vormt zich een nieuwe onderzeese vulkaan.”

“Op zo’n diepte?”, klonk het oprecht verbaasd.

“Tsja... u kan weliswaar gelijk hebben. Het water is daar slechts tussen 1 en 0° Celsius, of net iets onder het vriespunt. Inderdaad wat te koud om de vorming van zo’n vulkaan te realiseren, nietwaar? Opstuwende lava zou dus veel sneller stollen dan verder stromen. Het zou kunnen dat de buiten kern wat stoom aflat en dat gaat natuurlijk gepaard met gasvertroebelingen.”, vervolgde Kato nadenkend. Maar overtuigd was Tanaka allerminst.

“Ik hoop vurig dat u gelijk heeft, Kato - san. En er is in die buurt een extreem lage depressie gesignaleerd die zich uitdiept tot een storm van klasse IV, misschien zelfs wel V.”

“Ja zelfs dan nog Tanaka – san... De intensiteit van zo’n storm kan mogelijk nog invloed uitoefenen tot een maximum van duizend vijfhonderd meter diepte en we spreken hier over een minimum van negenduizend meter.”, repliceerde Kato onomwonden. Het kon de weerkundige niet geruststellen, maar om geen olie op het vuur te gooien knikte hij Kato vriendelijk en buigend toe.

“Dank u Kato – san.”

De assistent boog eveneens en verliet het vertrek. Tanaka besloot niet naar huis te gaan en de sensoren minuut na minuut in de gaten te houden. Hij greep zijn mobieltje, terwijl zijn ogen de grafische animaties van de gaswaarden nauwgezet

bestudeerden. Het maakte hem almaar ongeruster, vooral omdat de gaswaarden een mogelijk evolutie van een magmatische uitbarsting konden aantonen.

“Yuki ? Met mij... ik moet helaas weer overwerken, vanwege de storm die zich aan het uitdiepen is tot een cycloon. Je weet wat dat betekent...”, het klonk diep verontschuldigend maar Tanaka hoopte dat zijn vrouw het ook besepte waarom men hem daar nodig had ...

Tektonische platen beginnen diep onder de oceaanbodem te kraken...

In de inktzwarte duisternis vlak voor de rand van de diepe Japanse Trog begonnen zich spleetjes en barsten in het rotsachtig gesteente met een zwak vurig licht te vormen. Het oorverdovend gedaver en het geknetter van heftig schuivende rotsen gingen verloren in de oneindigheid van de haast vlakke maar rotsachtige bodem en exorbitante stilte van de enorme uitgestrekte Stille Oceaan. Langs de afgrondzijde, gelijklopend met de ganse Japanse oostkust trilde en kraakte de Aardmantel, waardoor zich almaar meer gasbellen hun weg zochten naar het wateroppervlak. Ontstane scheuren van amper enkele centimeters breed deden het rotsachtig gesteente ter hoogte van de bodem, hevig kraken en schudden, helaas nauwelijks merkbaar voor de diepte sensoren van het Japanse weerkundig instituut. Het wild en oorverdovend geraas van de schuivende tektonische platen, onhoorbaar voor de bemanning van de “*Westerling*” twaalf kilometer hoger uitte zich in een golvende watermuur van enkele meters hoog. De hevige stormwind blies de opstuwende schuimkoppen weg, terwijl de *Westerling*, onkundig van het helse donderende geraas diep beneden hen, rustig naar de Japanse havenstadje Miura stoomde, de tot cycloon uitdiepende depressie boven het gebied, zoveel mogelijk ontwijkend.

Het wrak van stuurman Danckaerts ligt meer dan 9000 meter diep...

Stuurman Danckaerts bekeek de resultaten van de sonar en verwonderde er zich over dat de bodem van de Stille Oceaan bijna haast zo vlak als een biljartlaken kon zijn.

Zijn ongerustheid nam echter zienderogen toe. Hij wist dat op een kleine kilometer verderop zijn oude schuit “*Zeearend*” op de bodem ligt te roesten met

het lichaam van zijn broer Carl in het ruim. Ward wist dat de waterdruk daar immens moest zijn. Zijn boot was allicht allang verpulverd tot een vlak stuk roestend ijzer. Hij trachtte zich voor te stellen hoe het lichaam van zijn broer er op dit ogenblik moest uitzien. Natuurlijk zou er niets anders te zien zijn dan een paar platgewalste botten, een kapot gedrukte schedel en talrijke verpletterde beenderen, groenachtig uitgeslagen door algen en ouderdom. Ward huiverde bij deze gedachte en had allang spijt om zulke dagdromen de vrije loop te laten. Met enig geweld stuurde hij zijn gedachten opnieuw naar de kaarten die de sonar tekende van de bodem. Ze naderden de rand van de Japanse Trog en daar zou zich ook een klein vulkanisch eiland bevinden.

De Japanse trog is ontstaan doordat de pacifistische plaat door de platentektoniek onder de Filipijnse plaat is geschoven, waardoor ook talrijke vulkanische eilandjes zijn opgestuwd. De Japanse Trog is zowat tien kilometer diep. Het moet daar nog donkerder zijn dan het donkerste plaatsje in de hel bedacht Ward. Alleen de Marianen Trog, 2.000 kilometer zuidelijker, is nog dieper en komt voorbij de kaap van 10 kilometer diepte. Ward zag de rand van de Trog uitgetekend op het computerscherm. Hij kende normaal dit gebied als zijn broekzak, maar dit... Stuurman Danckaerts schudde het hoofd. Hoewel de coördinaten juist waren herkende hij de ligging en textuur van de Trog niet. Hij nam de intercom.

“Kapitein... kunt u alstublieft onmiddellijk naar de brug komen?”

Het duurde toch nog een tiental minuten eer gezagvoerder Staelens de brug haast binnen donderde. De “*Westerling*” slingerde en stampte dat het een lieve lust is.

“Wat een rotweer...”, vloekte Nico.

“Kapitein... bekijk de kaart van de oceaanbodem eens. We bevinden ons aan de rand van de Japanse Trog, exact boven mijn gezonken schuit. Maar ik herken het hier niet. De coördinaten zijn echter correct. Dat eilandje daar ligt normaal op een kleine 200 kilometer zuidelijker en het is er niet meer. De Zeearend zelf is nog wel te zien op de sonar.”

Zonder iets te zeggen bekeek de gezagvoerder nauwgezet het beeldscherm.

“Godver... wat is me dat?”, kreet hij ontzet.

“Geloof me kapitein dat ik er ook geen jota van snap. Misschien dat u beter Ladoux er bij roept.”, grommelde Ward met een paniekerige stem. Zoiets had hij in zijn ganse zee-loopbaan nooit eerder meegemaakt.

“Is de ‘Deepdiver’ nog in orde?”, wilde Staelens weten.

“Jawel kapitein bij dit weer heb ik het ding dubbel laten vastsjorren. Het zou anders finaal afgeslingerd worden, wanneer deze schuit nog maar lichtjes buigt en een golfdal.”

De kapitein zuchtte diep van opluchting. Stuurman Ward dacht gelukkig aan alles. “Ga dat Franstalige kieken dan maar zeggen dat hij naar de brug moet komen en tracht een uiltje te knappen.”

Ward knikte vaag maar onwillig. Hij moest niets van die Franstalige omhooggevalen plurk hebben.

“Ik denk niet dat die uil bij mij zal komen knappen. Ik denk dat die uil eerder me wakker zal oehoe-en, kapitein.”, repliceerde de stuurman in een poging grappig te zijn.

Staelens nam er geen nota van. Zijn blik was hele tijd gefixeerd op het beeldscherm van de scheepscomputer. Met diepe ontzetting en intense verbazing keek hij toe hoe de trogbodem almaar dieper en dieper werd terwijl grotere gasbellen opstegen. De hevig stinkende methaangeur van rotte eieren met een onappetijtelijk visairtje was hem al opgevallen toen hij naar de brug werd geroepen. Hij greep de microfoon en draaide de schijf op de frequentie van het Japanse weerinstituut. Hij hoopte maar dat die Jappen Engels verstonden, maar bovenal zijn school Engels.

“Hier Westerling op 36° 54' 17,9" N en 142° 08' 49,11" O. Hoort u ons?”, hij moest de oproep wel enkele keren herhalen eer hij enige reactie kreeg.

“Miura weerinstituut... met Hirunobo Tanaka. Hallo Westerling... verkeert u in moeilijkheden?”

“Goedemiddag meneer Tanaka... Nee... geen problemen. Maar zien jullie wat er gebeurt op onze coördinaten? Is dat normaal?”

“Ja inderdaad... het zouden gasbellen zijn die storingen veroorzaken op uw elektronische apparatuur. Maak u geen zorgen.”

Staelens vloekte. Deze Jap probeert grappig te zijn.

“Vergeet het maar. Luister eens hier stomme Jap... onze apparatuur is storingvrij. De diepte van de bodem hier is op dit moment zelfs niet eens meer meetbaar.”

Tanaka vloekte zachtjes. Hij wist dat de kapitein van de “*Westerling*” het correct had. Gasbellen veroorzaken wel enige storing maar zeker niet in die mate dat de bodem op die coördinaten aan het verdwijnen is. Tanaka kon geen dieptemetingen doen met zijn verfijnde apparatuur. Dat was normaliter ook niet nodig.

“Hoe is de storm bij u?”, vroeg de Japanse weerkundige heel beleefd.

“Hoezo? Waarom vraagt u dat?”, wilde Staelens verbaasd weten.

Tanaka ging er niet op in en herhaalde zijn vraag.

“De golven zijn nu acht tot twaalf meter hoog en hebben witte schuimkoppen. De Noorderwind blaast tussen 11 en 12 Beaufort. Orkaan dus.”

“En de watertemperatuur?”, Tanaka ’s stem klonk plots bang en gejaagd.

“Tsja... die schuimkoppen vertellen zo al dat het wateroppervlak ijsig koud is want hier is de zee niet te zout vrees ik.”, zei de kapitein. De deur ging open en alle papieren vlogen naar alle kanten op. De binnengekomene had blijkbaar niet de intentie de deur gauw te sluiten.

“Doe die deur toe, gij godvergeten Waalse affrontenkikker.”, brulde gezagvoerder Staelens naar de binnenkomende Ladoux .

Een harde knal van de deur deed de opwaaiende papieren op de grond vallen. Ladoux scheen allesbehalve goed gezind te zijn en keek de kapitein met een-blik-die-kan-doden aan.

“Meneer Staelens... ten eerste ben ik geen Waal maar een Brusselaar en ten tweede verbied ik u me zo aan te spreken!”

Maar Staelens maakte er niet veel woorden meer aan vuil en wees naar het beeldscherm.

“Wat voor de duivel is dat dan?”, snauwde hij.

De Franstalige ingenieur wierp een zeer vluchtige blik op het beeldscherm en mompelde iets onverstaanbaars.

“Des brouillages électroniques ! (*elektronische storingen*) Meer is dat niet.”, gromde de wetenschapper plots scherp en gevat.

Kapitein Staelens ontplofte bijna.

“Oh ja? Dan moet u mij eens vertellen waarom het weerkundig instituut van Miura hetzelfde ziet.”, grauwde hij woedend. Nu nam de Franstalige Brusselaar, tegen zijn zin, wat meer tijd om het fenomeen op het beeldscherm te bestuderen. Bruusk wendde hij zich af en zonder iets te zeggen beende de hoofdingenieur met grote passen de brug uit. Dit keer sloot hij bliksemsnel de deur zodat de paperassen geen opwaaiercircus begonnen.

Staelens staarde de man woedend na.

Hij wist dat Ladoux naar de radiokamer ging en kon zich wel voorstellen naar wie hij bericht zou sturen.

Ladoux stuurt een geheim bericht...

“Stuur dit bericht door naar Ukkel.”, zei de hoofdingenieur.

“Eumm... u weet dat we ook een kopie moeten zenden naar onze rederij behalve als het gaat om privé zaken.”, begon marconist Deschacht weifelend.

“Dit is een privé zaak.”, snauwde Ladoux .

“Zoals u wilt...” , mompelde de radioman.

Hij herlas het bericht en tikte het per email op de gevraagde geadresseerde. Zonder dat de wetenschapper het merkte tikte hij nog een BCC (*Blind Carbon Copy*, *noot van de auteur*) naar de rederij.

DIT BERICHT HEEFT HOGE PRIORITEIT

Van: Joseph Lafitte

Aan: gondrand.leblanc @ geothermisch.instituut.belgique.bel

Verzonden: 14 oktober 2015 19:20 NGT

Onderwerp: Structurele bodemwijzigingen in Marianen Trog

Beste Gondrand,

Ik dien u te melden dat er een belangrijke structurele bodemwijziging heeft voorgedaan in de Japanse zee ter hoogte van Tokyo. Later volgt een uitgebreide expertise aangevuld met geothermische kaarten. De bodem van deze Trog lijkt zienderogen dieper te worden en volgens de metingen zou de bodem zich nu 9.014 meter onder de zeespiegel bevinden wat eerst volgens de Japanse diepzeesonde “Kaiko” bij diepzeemetingen in het jaar 1995 op 8.236 meter diepte ligt. Dat is een verzakking van 778 meter.

Exacte lokatie: 33° 51' 18,8" N en 142° 03' 33,39" O.

Het ernstige is dat gans de lengte van deze Japanse zeetrog, zo'n 2.700 kilometer breedte evenredig mee dieper zakt. Momenteel stormt het ter plaatse met winden van 12 Beaufort. De “Westerling” is gelukkig bestand en hoeft niet bepaald beschutting hoewel kapitein Staelens er anders over denkt en koers zet naar de Yokohama baai naar Miura. Als de bodemwijziging zich verder gaat zetten zal

Japan binnen de kortste keren de dieperik in gaan. Nog eens vierduizend meter dieper zakken zal de Aardmantel doen scheuren. Het zeewater op de oceaanbodem zal daardoor langzaam gaan koken. Volgens een paar ruwe berekeningen schat ik de bodemtemperatuur binnen drie weken reeds op 67°C, althans volgens mijn berekeningen. Als dit zich doorzet gaat er een tsunami van onbekende omvang komen die gans de Japanse oostkust, zelfs het gehele land en een deel van de Chinese als Russisch vasteland zal overspoelen.

Ik verzoek derhalve om een degelijke uitbreiding van de onderzoeksmissie en de overbrenging van speciale heliumtanks om de “Deepdiver” lange en dieper ter plaatse te kunnen houden. De waterdruk wordt geschat op circa 1000 bar. De speciale heliumtanks kunnen de Deepdiver wapenen tegen zo’n gigantische druk. Hopende snel antwoord te krijgen

Ir. Joseph Lafitte

De Belgische kolonel Van Brandt neemt zijn missie in ontvangst...

“Mijne heren, in principe dienen we de Japanse overheid in te lichten, maar u weet hoe ze zijn. Zij zouden geen onderzoeken van ons meer toelaten. Enne...”, de man werd onderbroken door een nasaal klinkende stem uit het publiek.

“En wat met de territoriale wateren? Me dunkt dat het ver genoeg ligt van de Japanse maritieme grenzen.”

“U heeft daar wel een punt. Maar het probleem is niet alleen dat territorialiteit beginsel. Het gaat hier om een onbekend natuurfenomeen dat bovendien al aan de Japanse autoriteiten werd gesignaleerd door een weerkundig station te Miura bij de Yokohama baai. En de signalisatie kwam helaas van onze ploeg zelf, meer bepaald door kapitein Staelens van de *Westerling*.”, de stem van Leblanc klonk wrevelig.

“Tsja... dat maakt de zaken wel ietwat ingewikkelder. En volgens ik vernam hebben de Russen een trawler gestuurd, zagezegd om daar te gaan vissen. Maar wij weten wel beter. Het gaat om de Tupoleva. Het ziet er uit als een ouwe roestige schuit maar het beschikt over de modernste meetapparatuur die een wetenschapper zich wensen kan.”, zei de man uit het publiek.

“Dat klopt kolonel Van Brandt. Maar wij hoeven niet voor hen onder te doen.”, repliceerde Leblanc van het geothermisch instituut.

“Enige voorstellen ?”, Van Brandt was pessimistisch over het verloop.

“Inderdaad... we zetten onze ‘Deepdiver’ in.”, Leblanc klonk tevreden.

“Die gaat maar tot een maximum diepte van 3.800 meter.”, antwoordde Van Brandt.

“Juist... maar wij hebben speciale heliumtanks en de ‘Deepdiver’ kan onbemand naar die diepte. Volgens onze berekeningen kan het een druk weerstaan van 900 bar, zelfs met mensen erin.”

Van Brandt nam zijn zakcalculator en begon verwoed enkele berekeningen te maken.

“Das te weinig waarde Leblanc. Je moet minstens 1000 bar kunnen weerstaan.”, Van Brandt leek triomfantelijk maar Leblanc liet zich niet doen.

“De Deepdiver gaat tot een diepte van 8.000 meter met die heliumtanks. Dieper hoeft niet. We zullen alles netjes filmen en de apparatuur binnen onze stalen vis zal alle bestaande meetbare onderzoeken verrichten.”

“Hmmm... maar het is daar zo donker en ik denk niet dat uw sterkste natriumdamp schijnwerpers verder gaan dan amper 300 meter.”

“Kolonel... we gebruiken onze nieuwste soort lampen, ontwikkeld in onze eigen labo’s. Het was bedoeld om diepe vulkaankraters bij te lichten maar voor dit werk zijn ze nog beter geschikt. Ze werkt met een compilatie van elkaar versterkende High Definition LED lampen. Een straal gericht naar maan is nog duidelijk met het blote oog zichtbaar. Dus, die paar kilometertjes extra zullen haar geen centje moeite kosten.”, merkte Leblanc spottend op. Hij wilde per se die arrogante kolonel te grazen nemen. Mensen die teveel noten op hun zang hebben moet hij niet maat gemakshalve vergeet Leblanc dat hijzelf ook heel wat noten op zijn zang korsterde en was daar zich niet van bewust.

Kolonel Van Brandt zweeg. Hij wist wanneer hij een discussie verloren had.

“Ik stuur onze luitenanten Peeters en Janssens mee. Zij zijn onze beste maritieme specialisten.”

Leblanc lachte plots heftig en schaterend.

“Heten uw luitenanten echt zo? Of zijn dat hun internet Nick names?”

Van Brandt grinnikte maar zijn ogen lachten helemaal niet mee. Hij zal die Leblanc ooit wel eens te grazen nemen. Van Brandt kon zich bogen op een

eindeloos en minutieus geduld, iets wat het de meeste militairen ontbreekt. Niet voor niets bracht deze slagerszoon het tot bevelvoerend kolonel.

“Jawel meneer Leblanc. Ze heten echt Peeters en Janssens. Ik stuur ze morgen en ze vliegen met uw verdomde heliumtanks mee naar Miura. Goedendag meneer Leblanc.” , zei de kolonel met scherpe stem en beende met grote passen het vertrek uit.

De doodskop van Carl Danckaerts...

In de schimmige donkere diepte op ongeveer een kleine tien meter zuidelijker van het epicentrum van de verzakking ligt de “*Zeearend*”, het gezonken schip van stuurman Ward Danckaerts. Het 45 meter lange schip ligt als een platgewalste auto op een autokerkhof, gelegen op een rotsachtig uitziende plateau, enkele voetbalvelden groot. Vanuit het ruim van het gezonken schip stegen enkele piepkleine luchtbelletjes op doorheen de inktzwarte duisternis, hun lange weg zoekend naar het zeeoppervlak. Ze bleven echter sukkelen tegen de plaat dat eens een plafond van de Zeearend was. De belletjes vormden een groter wordend geheel waar zich een vacuüm met muf ruikende, zuurstofarme lucht ontstond.

Enkele belletjes dansten langs het plafond en vonden een gescheurde opening naar buiten. De gigantische waterdruk hield de luchtbelletjes erg klein. Ze verdwenen op hun weg naar boven. Maar waar zich het kapot gebeukte ruim bevond was een diepe scheur op de bodemwand van het sterk gehavende schip. Langzaam aan begon zich een erg flauw lichtje te schitteren, diep in de scheur, enkele honderden meters onder de zeebodem.

Het was alsof het magma diep in de Aardmantel een boodschapper vooruitstuurde om de wereld te waarschuwen dat er een enorme aardse fenomenale kracht zal worden vrijgelaten om komaf te maken met de mens. Het flauwe flakkerende licht gaf de gebroken schedel van Carl Danckaerts een vreemde spookachtige majesteit zodat het leek op een horrorachtige verschijning met magmatisch opgluoiende oogkassen die nietsziend naar het flauwe licht staarden dat het ruim van het verpletterde schip zwakjes liet oplichten in een onaards inferno van gele en rood flakkerend schouwspel. Een enorme gasbel steeg op vanuit de scheur en nestelde zich naast de gevormde luchtbelletjes in het door de waterdruk verpletterde schip.

De gasbel vermengde zich met de grote reeds gevormde bel die tegen de zoldering van het ruim aandrukte en een eentonig geplop van chaotische klinkende geluiden veroorzaakte. Het vormende gas scheen almaar meer het zeewater tussen de gescheurde voegen en kapotte patrijspoorten te duwen. Heel af en toe brak er door de immense waterdruk een glasscherfje los van de groen uitgeslagen verbogen patrijspoort. Het leek of het platgewalste en doormidden gescheurde schip pogingen deed om los te komen van de bodem waarop het al meer dan acht jaar vertoefde.

De bodem van de Mariani Trog zinkt met 20 centimeter per uur...

“Juist... dat had ik al wel vermoed.”, bromde Nico Staelens nadat hij door de marconist op de hoogte werd gebracht van het verzonden email door ingenieur Ladoux .

“Wat gaat er dan gebeuren?”, Ward was erg onrustig en zenuwachtig geworden maar Nico wist wel waarom.

“Zoals ik die mannen van dat instituut ken, zullen we nog langer onderweg blijven dobberen.”, Staelens probeerde zijn stem een luchtige klank te geven.

“Waarom hebt u er dan die idioot van een Ladoux bijgehaald, overste ?”, vroeg Ward zenuwachtig. Ward was de laatste uren zichzelf niet. De ziekmakende stank op de zee had hem een ferme hoofdpijn bezorgd.

“Ga slapen Ward... je ziet er niet uit.”, beval de kapitein.

De stuurman knikte en verliet de brug wat alweer een opfladdering van paperassen veroorzaakte. Het deed gezagvoerder Staelens vloeken. Hij wierp een blik op het beeldscherm en schakelde een knop in wat het sonarbeeld wegvaagde en een weerkaart toont.

“Hmm... we zitten hopelijk straks in het oog van de storm. Dat zal ons de tijd geven om eens rustig te overleggen.”

Deschacht keek zijn chef nieuwsgierig aan.

“Wat bedoelt u precies?”

“Hetgeen ik zeg... overleggen! Dat is wat we gaan doen. Je verstaat toch Vlaams, hoop ik?”, bromde de kapitein geïrriteerd.

Staelens was wat gepikeerd door deze vraag maar liet het er bij.

“We gaan rechtsreeks naar Miura via de Yokohama baai. Ik veronderstel dat de directie ons zo meteen daartoe zal aanmanen. Zodra we in het oog zitten ga ik effe pitten en nemen we een uurtje pauze. Dat zal wel tegen de zin zijn van Ladoux en zijn kornuiten, maar daar trek ik me de dikke pleuris van aan.”, grauwe Staelens bozer dan hij wilde.

“Hoelang nog tot bij het oog, kapitein?”

“Bof... over een kwartiertje denk ik. Deschacht... ga Ladoux verwittigen en meld hem de stand van zaken. Als hij opstuift stuur je hem naar mij, begrepen?”

“Aye...”, antwoordde de marconist.

Het beroep... of beter nog... het begrip ‘marconist’ is sinds het computer tijdperk allang naar de geschiedenisboekjes verwezen. Maar de hiërarchie van de maritieme functies bestaat nog steeds.

De marconist zorgt voor alle communicatie, verbinding met het internet, e-mails en je noemt het maar. Officiële verzendingen moeten nog steeds via de marconist gebeuren. Zelfs als je met je mobieltje een privé bericht doorzendt moet de marconist dat weten en noteren in zijn elektronisch logboek. De marconist is in staat je mobieltje te blokkeren indien nodig. Deschacht deed wat de kapitein hem had opgedragen maar in tegenstelling tot wat gevreesd werd stoof Ladoux niet op en knikte gewoon.

“We verwachten over acht uur in Miura te zijn en daar zullen we wachten op nieuws van het instituut.”, zei Deschacht beleefd.

Weer een minzaam knikje van de kapitein en Deschacht verdween naar zijn radiokot zoals hij zijn werkkamer noemde...

In het gastenverblijf was de spanning gewoonweg om te snijden en de hoofdingenieur keek naar zijn ondergeschikten met een giftige blik. Joseph Ladoux staarde de drie Franstalige wetenschappers aan.

“Heren, ik denk dat we in een zeer gevaarlijke positie komen. Ik heb Leblanc ingelicht over de stand van zaken en voor zover ik weet stuurt hij me twee militaire maritieme experts en een kolonel ... uiteraard helaas allemaal Vlamingen, maar dat doet er nu niet toe. Communautaire strubbelingen kunnen we op het ogenblik missen als vervelende kiespijn, dus heren... laten we voorlopig gewoon samenwerken met die klote Vlamingen. De omstandigheden zijn extreem gevaarlijk genoeg.”, grommelde hij terwijl hij elk van zijn collega’s een map met de bodemkaarten van de Japanse zee gaf. De gedempte kreten van verbazing die

plots opstegen had Ladoux wel verwacht. Maar wat was er nu eigenlijk gaande? Wat gebeurde daar diep beneden op de zeebodem? Volgens zijn berekeningen zakte de bodem met een twintig centimeter per uur. Er vormde zich blijkbaar een nieuwe en gigantische trog die de diepste zeetrog ter wereld, de Marianen Trog in verre zal overtreffen. En toch... hoe is het mogelijk dat er zich schijnbaar geen tektonische verschuivingen plaatsvonden die zo'n bizar fenomeen konden veroorzaken en dan nog... Als de Aardmantel gaat scheuren zal het spoedig gloeiend heet zijn op de bodem die op dit moment een normale temperatuur heeft van circa 1 tot 2 °Celsius. Ondanks de scheuren die thans ontstaan is de temperatuur nog niet veel gewijzigd maar dat kon niet lang meer duren, bedacht Ladoux moedeloos.

“Joseph... als dit waar is, dan komt er een tsunami die de wereld nog nooit heeft meegemaakt.”, zei Didier Dupain, één van de andere maritieme ingenieurs.

“Vertel eens iets nieuws.”, gromde Ladoux.

“Zo'n tsunami zou Japan op enkele minuten kunnen verzwelgen.”, zei de lager in rang geplaatste boordwerktuigkundige van de Deepdiver.

“Klopt.”, zei de hoofdingenieur zonder veel omhaal.

“Moeten we dan Japan zelf niet verwittigen?” Ladoux schudde krachtig het hoofd.

“Neen... Leblanc bezwoer me te zwijgen.”

“Dat is verschrikkelijk.”, opperde iemand. Ladoux bekeek zijn scherpe en gemanicuurde nagels.

“Kan best zijn maar ik denk dat de Jappen zelf allang alarm hebben geslagen.”

“En weet de kapitein dat allemaal?”

“Ik heb hem niets gezegd maar ik denk wel dat hij het door heeft. Ik kon haast geen bericht naar het kantoor verzenden. Monsieur Deschacht deed er nogal erg moeilijk over.” Ladoux stond recht en keek zijn mensen een voor een aan.

“Mijne heren... over drie dagen zal de Deepdiver ons meer kunnen vertellen. Voorlopig moeten we ons gedeisd houden. Kan ik op u rekenen?” De drie mannen knikte vaag maar voor de hoofdingenieur is het voldoende. Ladoux ontdeed zich van zijn parka en wierp het ding op een stoelleuning.

“Ik ga eventjes slapen. Wek me als Staelens wat te vertellen heeft. Goedenavond heren en laat ons hopen dat die storm spoedig stopt, zodat we met ons eigenlijke doel kunnen beginnen.”

De hoofdingenieur wierp zich gekleed op zijn brits en viel onmiddellijk in slaap, niet gehinderd door gewetenswroeging, nagestaard door zijn hevig aangedane collega's.

Meteoroloog Tanaka onthult een voorspelling van 3000 jaar geleden...

“Tanaka-san... beweert u dat ons land in de zee gaat zinken?”, het klonk ontzet maar ook ongelovig. Directeur Yamamoto twijfelde in feite niet. De kaarten en de resultaten van de sensoren spraken boekdelen. De weerkundige boog diep en bevestigde zijn zin. Maar de schamperende commandant van een Japanse torpedobootjager keek hem minachtend aan.

“Hoe kan nu een simpele weerkundige iets weten van geothermische activiteiten op de oceaanbodem?”

“Kalm Yoshiro... Tanaka-san is niet zomaar de eerste beste. Als hij zegt dat het zal gebeuren, dan mag je gif innemen dat het ook gebeurt.”

“Is er een mogelijkheid om aan die ramp te ontsnappen?”, vroeg directeur Yamamoto aan Tanaka.

“Ik koester weinig hoop, Yamamoto-san. Voor zover de meest recente metingen aantonen zal de Aardmantel helemaal openscheuren over vier dagen, voor zover de bodemverzakking met deze snelheid blijft verder gaan.”

Yoshiro snoof verachtelijk bij het horen van dit nieuws. Hij geloofde dat gewoon niet.

“Yamamoto – san... als ik u was zou ik toch eerst afwachten hoe het gaat aflopen alvorens de overheid in te lichten. We willen geen paniek zaaien.”

De militair voelde zich belangrijk en gans zijn houding drukte een en al gewichtigheid uit. Tanaka schudde onmerkbaar het hoofd. Hij wist al langer dat Yoshiro hem viseerde en hij kreeg hulp van broer, de dikbuikige Matsumoko die zich opwerpt als de chef van Tanaka. Maar Yamamoto had inderdaad alleen vertrouwen in de bevindingen van de weerkundige. Zijn schoonzoon Matsumoko en zijn eigen zoon commandant Yoshiro waren helaas twee domme snullen bijeen. Ze hebben hun rijk betaalde postjes aan zijn invloed te danken.

“Yoshiro ik wil dat je teruggaat naar je boot. Daar wacht je tot ik jou bevel geef. En Matsumoko... ga onmiddellijk naar huis. Mikita-san, je eerbiedwaardige

echtgenote, heeft me gevraagd jou naar huis te sturen. Ze wil met je vanavond naar haar grootmoeder in Shonshu. Ik wil geen gemaar horen!”

Matsumoko gromde teleurgesteld maar geen haar op zijn hoofd dacht er aan de directeur te ontstellen. Hij wilde eigenlijk liever stoeien met de mooie Lotus, de dochter van zijn secretaresse. Maar zijn schoonvader grieven? Daar was hij wel ietwat te bang voor.

“Goed Tanaka-san... wilt u alstublieft een bondig verslag met de meest recente meetresultaten maken samen met de mogelijke en meest waarschijnlijke verwachtingen. Ik ga ermee naar de minister-president Naoto Kan-san.”

De weerkundige knikte en boog diep voor zijn directeur.

Een telefoontje van Tanaka's secretaresse Aïta onderbrak het afscheidsritueel en Tanaka nam op.

“Ja Aïta? Ja... wat? Is het heus? Ja... ja dank je.”, mompelde de weerkundige. Tanaka was intussen lijkleek geworden.

“Yamamoto – san... een Belgische trawler meldt ons dat de temperatuur van het wateroppervlak met zes graden gestegen is”

“Oei is dat erg?”, vroeg de directeur Yamamoto – san verbaasd.

“Het betekent dat de Aardmantel nu al op punt staat open te scheuren.”, zei Tanaka toonloos.

“En... die euh... Belgische trawler... wat kwam die doen in onze wateren?”

“Yamamoto – san... de coördinaten waar die boot zich bevindt is niet van Japan. Ze zitten in territoriale wateren. En vlak boven het diepste punt van de Japanse Trog. Er is daar zeven of acht jaar geleden een andere Belgische trawler die ze ‘Zeearend’ noemden, gezonken. Het bevindt zich op enkele meters van het epicentrum waar de verzakking begonnen is. Door geothermische bril bekeken is dat er recht op.”, zei Tanaka met een grauw gezicht.

“Ah ja, juist ... maar wat heeft deze trawler er dan te zoeken ? Een berging ? Die gezonken boot is immers veel te diep om geborgen te worden.”, zei de directeur.

“Dat klopt, Yamamoto – san. Het schip komt echter niet voor die gezonken trawler. Ze kwamen metingen doen voor een degelijke stresstest van hun eigen kernenergiecentrales. Dat heeft de Europese regering hen verplicht.”

“Ach zo... waarom kwamen ze het niet eerst aan ons vragen?”, het klonk ietwat verveeld.

“Dat klopt niet helemaal heer Yamamoto - san... ze hebben bij de Japanse overheid een verzoek ingediend om te mogen varen in onze wateren, ter hoogte van de afgebroken kerncentrale Fukushima.”

“Aha ? En wat was het antwoord van onze overheid?”

“Zoals gewoonlijk Yamamoto - san... Onze overheid laat aanvragen van andere landen lang op de sukkel gaan. België had de aanvraag ingediend een jaar geleden, meer bepaald op 27 oktober 2011. Vijf jaar geleden dus... Die vreselijke bureaucratie zal ons nog...”

De directeur begreep waar zijn werknemer heen wou en zuchtte diep. Hij ging weer zitten en staarde lange tijd naar de grijze bewolkte lucht. Het Goshi gebouw gaf een mooi uitzicht op de Yokohama baai die zich verbond met de Japanse zee waarin kilometers diep zich een fenomenale ramp aan het voltrekken is. De man haalde een stijf gestreken zakdoek uit zijn broekzak van zijn Armani pak en veegde enkele zweetdruppels van zijn voorhoofd.

“Goed Tanaka – san... U gaat contact opnemen met die Belgische trawler en verzoek hen hun metingen en gegevens regelmatig naar u door te sturen.”

“Moet dat dan niet in overleg met hun Belgische regering?”

Yamamoto schudde het hoofd en dat was voor Tanaka genoeg.

Er was ook Yoshiro die de trawler waarschijnlijk zal verbieden te werken en een diplomatieke rel met Europa ontketenen, konden ze zich niet veroorloven. Daarom mocht Yoshiro er niets van weten. Het was ook zaak Yoshiro's torpedoboot zoveel mogelijk op afstand te houden en zo mogelijk geketend aan de haven. Yamamoto was er terdege van overtuigd dat Yoshiro het departement Defensie niet zal inlichten en op eigen houtje zal opereren, mogelijk zelfs zal beschieten. Maar door geen officiële kanalen in te schakelen kan op deze manier enkel Yoshiro de schuld krijgen. De directeur zuchtte diep... waarom had hij zo'n domme zoon en schoonzoon gekregen? Beiden werkten hem op alle vlakken tegen en Yamamoto moest zijn goede naam hoog houden.

Kolonel Van Brandt werd nooit eerder in burgerkledij gezien...

Peeters kon een lange geeuw niet onderdrukken. Hoewel het windstil was op de helihaven te Diksmuide vloog zijn baret bijna weg door de intens roterende

wentelwieken van de Belgische Agusta helikopter. Peeters vroeg zich af waarom deze missie niet kon starten vanaf hun eigen militaire helihaven. Nou het was niet zijn probleem. Toen de kolonel in burgerkleding passeerde sprong Peeters automatisch in de houding en salueerde.

“Op de plaats rust Peeters... We zijn hier niet als militairen. Ik zal u brieven in Frankrijk waar we een vrachtje moeten ophalen en vandaar vliegen we door naar Miura met onze C-130 Hercules.”

“Hoezo kolonel ? Ik heb mijn gezin niet kunnen waarschuwen. Ze verwachten me vanavond. Ik moet hen verwittigen”, de maritieme militair klonk ongerust.

“Nee luitenant Peeters... uw gezin zal ter zijner tijd op de hoogte worden gebracht maar nu is geheimhouding essentieel.”

Peeters zei niets meer en stapte de Agusta wentelwiek in waar Janssens hem al lachend opwachtte.

“Hoi gabber... raar bedoeninkje, vin’ je ni?”, het West Vlaams dialect van Janssens was haast onverstaanbaar. Peeters knikte maar zei niets. Die hele missie zat hem niet lekker. Na de korte nietszeggende briefing en de trip naar Miura werd aangevat, werd zijn ongerustheid stilaan groter. De luitenant had de heliumtanks gezien en de talrijke koffers met dure computer apparatuur en camera’s met speciale zoomlenzen die in staat is om op vijf kilometer afstand de letters te lezen van een krant en zelfs nog de textuur van de inkt te bepalen. Peeters had al gauw door dat het een diepzee missie betrof en heliumtanks wijzen er op dat ze kilometers diep gingen. Had het misschien te maken met het onderzoek naar de tsunami van maart 2011 te Japan? Daar was Peeters ten stelligste van overtuigd. Zijn jongere collega Janssens had geen familie en hoefde zich nergens zorgen om te maken. Maar... kolonel Van Brandt in burgerkleding? Dat was pas wereldnieuws vond Janssens doch de gedachten van luitenant Peeters focusten zich enkel op de mogelijke missie.

“Kolonel... wat gaan we eigenlijk doen? Die briefing van u was de vaagheid zelve.”, probeerde de maritieme specialist een praatje te maken met zijn rechtstreekse meerdere. Van Brandt keek zijn ondergeschikte aan met gemengde gevoelens.

“Luitenant... ik kan pas iets loslaten als we ter bestemming zijn. Het is van het grootste belang dat er niets van de target naar buiten gaat.”

“We zitten in een Hercules onderweg naar Miura. Hoe kan dan info naar buiten gelost worden?”, riposteerde luitenant Peeters gevat. De kolonel zei niets meer en greep uit zijn binnenzak de krant. Peeters vloekte diep in zichzelf. De zwijgzaamheid van de kolonel deed hem het ergste vermoeden. Mogelijk was zelfs zijn leven in gevaar. Niet dat hij daar bang voor was maar hoe moest het dan verder met zijn gezin? Hij keek naar Janssens die een MP4 in zijn handen hield en afstemde op de muziek die hij wilde horen. Plots stond kolonel Van Brandt recht en greep een van de oortjes die Janssens gebruikte. Hij stak het ding in zijn eigen oor en luisterde even. Maritiem luitenant Janssens was te verbouwereerd om te reageren. Van Brandt gaf hem het oortje terug en knikte.

“Waarom deed u dat kolonel?”

Peeters botste op een dikke onbuigzame muur van zwijgzaamheid. Maar de luitenant had wel een idee wat de reden is. De gehele missie is niet militair maar wordt wel door militairen uitgevoerd, mogelijk vanwege hun bekwaamheid en technologische maritieme kennis. Meer nog... het zou best kunnen dat het een privé missie was maar waarom zit de Belgische regering er dan achter? Peeters wist het niet. Ondertussen nam, net zoals stuurman Ward Danckaerts en weerman Hirunobo Tanaka zijn ongerustheid toe met rasse schreden.

De scheur onder het gezonken wrak wordt almaar groter...

De scheur onder de *Zeearend* wordt almaar groter en verlichtte de deerlijk verpletterde boot met een vreemd geelachtig met tinten rood maar onaards flakkerend licht. Het ruim van de gehavende boot was haast volledig gevuld met methaangas en de stank van rotte eieren moet onmogelijk te harden zijn voor normaal ademende wezens. Nog steeds verlieten minieme gasbelletjes via scheuren in de romp en kapotte patrijspoorten het gezonken schip, maar het wrak vulde zich allengs meer met het ontvlambare gas. De scheurende en krakende geluiden die in normale omstandigheden gewoonweg oorverdovend zouden zijn worden gedempt door de enorme waterdruk.

Het schip bewoog voortdurend hoewel het bijna volledig één is geworden met de rotsachtige haast vlakke bodem op het plateau waar het zich bevond. Op enkele meters van het vergane schip begon langzamerhand een diepe, onophoudelijk verzakkende kloof te ontstaan. Het leek alsof het schip gespaard wordt van een

onherroepelijke neerstorting in de diepte. In de scheur vlak onder het verpletterde schip leek het flauwe gele licht zich te versterken en het ingedeukte ruim baadde spoedig in een wolk van geelachtig verlichte gasbellen die zich almaar meer over het gedeukte ruimplafond verspreiden. Sommige piepkleine gasbelletjes vonden hun weg doorheen kleine scheurtjes in het gehavende metaal naar buiten waarna ze hun weg naar het zeeoppervlak opborrelden. De kloof die zich steeds dieper en dieper zakte, gaf helemaal geen licht. Het was alsof de duisternis nog heviger... nog intenser werd.

Als de inktzwarte duisternis op de oceaانبodem zou kunnen gemeten worden in variaties van donkerheid dat zou de duisternis binnen in de kloof helemaal uitslaan tot ver achter een nulpunt. Maar op de bodem van de nieuw ontstane trog gebeurde er iets vreemds wat gekenmerkt wordt met een enorme luchtbel die net zoals de gasbellen in de vergane Zeearend hun weg naar boven zochten.

De kloof breidde zich uit evenwijdig met de Japanse oostkust. Op dit moment is de kloof slechts honderdvijftig meter breed maar breidt zich uit met tien centimeter per uur.

Opnieuw communautair geruzie...

“Dat is godverdomme niet te doen!”, brulde Nico Staelens toen hij de nieuwe metingen, gemaakt door Hirunobo Tanaka bekeek.

“Toch wel meneer Staelens en het gaat er niet op verbeteren.”, zei de Japanse weerkundige beleefd. Ladoux voelde zich erg ongemakkelijk en zag dat het zijn mensen net zo verging.

“Waarde heer Tanaka... dit is gewoon een natuurverschijnsel. De gasmetingen wijzen er op dat er daar zich een onderzeese vulkaan aan het vormen is. Een tsunami? Ja hoor, dat is inderdaad goed mogelijk maar niet zo een als vorig jaar. Wees maar gerust.”, zei de Belgische hoofdingenieur sussend. Yamamoto die de vergadering leidde stond op.

“Mijne heren, hoe het ook zal gebeuren, wij zullen de nodige maatregelen treffen met de mij verleende macht door de minister president Shinzo Abe. Meneer Ladoux... Deze middag zal de Belgische kolonel Van Brandt met zijn twee maritieme specialisten en modern technologische duikuitrustingen uw bemanning komen vervoegen op de luchthaven van Miura. Nog één ding... het is mogelijk dat

er een Japanse torpedobootjager achter u aan komt om u tegen te houden. Het enige wat ik u kan adviseren is... uit zijn buurt te blijven. Zij kunnen het vuur op u openen. Mijne heren, dat concludeert onze vergadering. Ik wens u allen nog een goede morgen.”, zei de directeur en boog voor alle aanwezigen. Iedereen boog terug behalve Ladoux die deze beleefdheidstactiek overdreven onnozel vond. Yamamoto had uiteraard zijn laatste zin gauw ingekleed met een beleefdheidsgroet maar het was Staelens goed bijgebleven. Dat ook nog... een schietgrage Japanse commandant met het redelijke verstand op nul. Het maakt de zaken er allemaal niet eenvoudiger op.

Dat Ladoux het niet doorhad verwonderde de kapitein niet. De man was zo vervuld van zichzelf als een pure narcist en kon niet eens behoorlijk Engels spreken.

“Meneer Staelens... mag ik u vriendelijk verzoeken me te willen vergezellen naar mijn kantoor?”, vroeg Tanaka beleefd.

De kapitein van de Westerling aarzelde niet eens en volgde de meteoroloog. Ladoux die niet uitgenodigd werd wilde hen ook volgen.

“Meneer Ladoux – san... Ik vraag u heel nederig om vergeving, maar wilt u alstublieft hier wachten. Ik wil u niet vervelen met technische details over de coördinatiepunten en dergelijke. Die betreffen alleen de kapitein van uw schip.”

De hoofdingenieur werd rood en voelde zich zwaar beledigd. Desondanks bleef hij de weerman en Staelens volgen.

“Meneer Tanaka... alles wat kapitein Staelens aangaat in verband met deze missie, gaat mij evenzeer aan.”

Tanaka knikte droog en boog beleefd. Staelens had er eigenlijk wel plezier in maar moeide zich niet in dit dispuut. Het kantoor van de weerman was vrij klein, zonder ramen en sober ingericht. Op de werktafel van Tanaka stond een laptop en een mobiele telefoon. In een hoekje zag Staelens een hoop paperassen, mogelijk over de weerresultaten van de voorgaande dagen. Er was maar een stoel voor een bezoeker en Tanaka nodigde Staelens om te gaan zitten. Ladoux werd nu beurtelings bleek en rood van woede. Die Jappen hebben dringend een lesje in de beleefdheidsetiquette nodig vond hij. Tanaka ging eveneens zitten en kwam dadelijk tot de kern van de zaak.

“Meneer Staelens... bij de opgegeven coördinaten ligt ook een gezonken Belgisch schip, en het is de...”

De kapitein van de Westerling voleindigde de zin.

“... *Zeearend*. Het was het schip van mijn huidige stuurman. Zijn broer Carl heeft daar zijn zeemansgraf.” Het werd even stil in de kleine ruimte die Tanaka zijn kantoor mocht noemen. Ladoux keek verveeld en vroeg zich af wanneer de weer-idioot nu eens te zake zou komen.

“Juist... maar ik wou eigenlijk niet beginnen over deze ongetwijfeld zeer erg interessante familiegeschiedenis, Nico – san.”, repliceerde Hirunobo Tanaka erg vriendelijk. Staelens keek ietwat zuur maar zweeg. Ladoux vond het al welletjes en sprak plots in het Frans tegen Staelens.

“Staelens, we hebben al genoeg tijd verloren met dat Japanse achterlijk boertje. Laten we als de gesmeerde bliksem maken dat we hier weg zijn.”

Tanaka glimlachte en repliceerde in vloeiend Frans een tegenwoordje.

Meneer Ladoux – san, ik begrijp uw ongeduld maar hetgeen ik te melden heb aan kapitein Staelens is ontzettend belangrijk. Ik vraag u derhalve heel beleefd nog enkele minuutjes van uw zeer kostbare tijd te willen opofferen om mijn nederig verhaal te laten horen.”

Ladoux wist niet waar hij het had. Hij had nooit gedacht dat een Japanner de edele Franse taal kende. In andere gevallen zou hem dit veel plezier hebben gedaan maar nu had hij zich hopeloos belachelijk gemaakt en besepte dit maar al te goed.

Tanaka kuchte even en richtte zich enkel tot Staelens.

“Het epicentrum waarmee het fenomeen begon, ligt pal onder dat schip. In geometrische termen bekeken is dat recht in de roos. Daar zult u het wel met me eens zijn, nietwaar Nico – san?”

“Wilt u bedoelen dat de *Zeearend* dit alles veroorzaakt?”, vroeg gezagvoerder Staelens ontzet. Tanaka knikte heel beleefd met een buiging en vervolgde.

“In een profetie, drieduizend jaar geleden schreef een honorabele in een stuk perkament dat bewaard wordt in het museum van Nippon Instituut. Ik lees het even voor...”

De weerkundige haalde een blad papier tussen de dossierhoop op zijn bureau.

*Leviathan zal zich in schimmige verre toekomst opnieuw openbaren;
Met de giftige stekels op zijn grote rug zal hij lijken en doden vergaren;
De heilige Wateren zullen stijgen tot grote muren;
Afkomstig van de diepten gevuld met duivelse vuren;*

*Door de Leviathan gedreven naar het heilige Nippon;
Het verwoesten door de Dood in Yokohon;
Door een schip met moedwil gezonken naar Leviathans heilige Huis;
Een vaartuig gemaakt van vuur en staal, krachtiger dan de sterkste katana met de
fijnste pluiz;
Zal de heilige grond van de diepe Nippon Zee doen verdiepen en splijten;
Alzo het Nippon land doen schuimen en verdrinken in de Donkere Leegten tot het
einde der tijden...*

In de hoop zijn blazen wat te kunnen oppoetsen begon Ladoux schamper te lachen.

“Meneer Tanaka... we zijn niet gekomen om naar zulke domme bijgelovige onzin te luisteren en...”

Staelens onderbrak de hoofdingenieur met een woedende snauw en een por tegen zijn arm. Staelens was razend op die hautaine kwibus. Hij hoopte vurig dat niet alle Brusselaars zo waren.

“Hou je bek, Ladoux . Hou in godsnaam jouw stomme vettige klobek !!!”, grauwde hij in plat Vlaams.

De maritieme wetenschapper schrok hevig maar herstelde zich vrij snel. Hij trok zonder nog iets te zeggen de deur open en beende met grote passen het vertrek uit. De knalharde bonk waarmee de deur werd dichtgeslagen was haast in het gehele gebouw te horen.

“Tanaka – san, vergeef het die man want hij is waarlijk een domme idioot die soms echt niet weet wat hij doet of zegt.”

Een wegwerpende en sussende handbeweging van de meteoroloog deed Staelens wat tot rust komen. Japanners zijn nu eenmaal erg gevoelig voor snerende beledigingen.

“Ik begrijp het best Nico – san. Het is helemaal niet erg. En ik vraag u eerder om nederig vergeving voor mijn ‘bijgelovige’ onderbreking.”

Staelens schudde het hoofd.

“Hoe vreemd het ook klinkt... ik hou er rekening mee dat er inderdaad een causaal verband bestaat tussen het gezonken schip van mijn stuurman zijn broer en de natuurfenomenen. Alles is mogelijk!”

Een telefoontje deed Tanaka abrupt zwijgen. Hij luisterde zonder iets te zeggen en klikte het toestelletje uit.

“Ik meld u de aankomst van kolonel Van Brandt en zijn ondergeschikten. De apparatuur wordt op uw boot overgeladen en men wacht op u.” Staelens knikte. Beide mannen namen afscheid. Beneden gekomen stond de hoofdingenieur met stomende woede hem op te wachten.

“Je bent een onnozele achterlijke idioot, Staelens.”, blafte Ladoux woedend met schorre stem. De gezagvoerder van de Westerling reageerde er niet op en stapte met grote passen naar de straat waar hij een taxi probeerde staande te houden.

De oceaanbodem in de Mariani Trog zakt almaar dieper...

“Komaan Janssens... ga je slappe flodderpiet achterna en maak dat die bakken chemische rommel benedendeks worden gezet.”, snauwde de kolonel. Peeters stond aan de kade met klembord en stylo voor de inventaris.

“Kolonel... kolonel... waar zijn de heliumtanks?”, Peeters keek bezorgd om zich heen.

“Die zitten allang gemonteerd op de Deepdiver. Bon... Alles ingeladen?”

“Ja Kolonel. Ik denk dat we nog even moeten wachten op de havenmeester van Miura om vertrektoestemming te krijgen.”

“Tja, die havenmeester... maar wachten doen we niet. We vertrekken over een half uurtje! Je weet wat Yamamoto heeft gezegd over die torpedojager.”, mompelde de kolonel. Een taxi stopt vlak bij de loopplank. Staelens en Ladoux stapten uit. Er was even een korte polemiek over wie de chauffeur zou betalen. Staelens haalde zijn portefeuille boven en gaf de taxi man een briefje van honderd euro. De man keek verbaasd naar het vreemde geld en schudde heftig het hoofd. Van Brandt die het tafereel grinnikend gevolgd had gaf de man 1.400 Yen die hij dwaas knikkend dankbaar aanvaardde.

“1.343 Yen... het equivalent van twaalf euro en jij gooit er zomaar 100 euro tegenaan. Wees blij dat die idioot geen wisselkoersen kent.”, zei de kolonel lachend. Staelens haalde een twintigje tevoorschijn en gaf die aan de kolonel.

“Dat zal het wel dekken, veronderstel ik.”

Een uur ging voorbij en nog was er geen havenmeester te zien. De gezagvoerder werd zo langzamerhand zenuwachtig. De havenmeester had al telefonisch laten

weten dat hij kwam maar dat het nog even zou duren. Hij had zagezegd problemen met een Amerikaans vrachtschip wiens papieren niet in orde zouden zijn. Typisch moesten het alweer Amerikanen zijn die hen in problemen kunnen brengen.

“Komaan Staelens... vertrek nu maar. Er is al genoeg tijd verloren gegaan.”, snauwde kolonel Van Brandt ongeduldig. De gezagvoerder zuchtte even maar draaide de sleutel om en proestend schoten de twee sterke dieselmotoren in gang.

“Nu koers naar de laatst opgegeven coördinatiepunten. Volgens de meest recente metingen ligt de bodem nu op 13 kilometer diepte daar.”, zei Van Brandt ademloos.

De Zeearend...

Het ruim van het vergane schip was helemaal gevuld met lucht en stinkende methaangassen. Ze persten alle zeewater tussen de voegen, kieren en scheuren uit. De ruimte was thans hel verlicht met geelachtig flakkerende vlammen waarvan de bron nog een honderdtal meter dieper lag. Het magmatische vuur klom langzaam hoger. Een kleine tektonisch verschoven rotsblok hield het vurige magma nog tegen. Maar dat was slechts een kwestie van tijd eer het de Zeearend bereikte. De gebarsten groenachtig uitgeslagen schedel van Carl Danckaerts bewoog voortdurend op en neer door de opstijgende kleine gasbellen die zich ophoopten in de kleine ruimte binnenin de lege schedel en het gehele ruim van de Zeearend. Ongeveer tweehonderd kilometer westelijker was de bodem in beweging. Het enorme geraas van scheurende rotsblokken weerklonk hard maar gedempt door die kolossale drukkende en kolkende watermassa. In de diepe kloof klonk het geraas oorverdovend maar er was geen levend wezen die het hoort, buiten een zeldzame reuzen aal van meer 16 meter lang die echter zwaar verschrikt wegzwom in de kalmere oostelijke richting. Het dier was echter te nieuwsgierig en zwom terug naar het wrak. De trog werd stilaan breder en dieper. In de nieuw ontstane bodem, diep onder de oceaانبodem van de Japanse zee verdrongen de scheuren elkaar om enorme gasbellen los te laten.

Ook daar begon zich een geel flakkerend flauw lichtschijnseltje te vormen over de ganse ontstane duizenden kilometer breedte van de gevormde en almaar verdiepende trog. Het was alsof deze kloof een vurige getekende lijn had gemaakt.

Drie kilometer zuidelijker van het epicenter waar de bodem een diepte heeft bereikt van circa zeventienduizend meter en de waterdruk gestegen is tot duizendtweehonderd bar ontstond een nieuwe scheur van driehonderd meter in omvang. Het loskomend gesteente op de bodem van de kloof werd verpulverd bij het verder zakken, terwijl de scheuren in de bodem het begin van de Aardmantel blootleggen.

Naar de territoriale wateren...

Ward's ongerustheid nam hand over hand toe. Hij rookte als een Turk en moet vaak dringend plassen. Terwijl hij de Westerling bestuurde kon de stuurman zijn benen niet bedwingen. Het geschud van zijn knieën was enerverend.

“Ward... stop daarmee ik krijg de kriebels van je.”, gromde Staelens geënerveerd.

“Sorry kapitein... ik kan het niet helpen. Het is alsof ik op ontploffen sta en hoe dichterbij we naderen, hoe erger het wordt.”

“Heeft het misschien iets te maken met de Zeearend?”

Danckaerts trok een lelijk gezicht

“Zou kunnen...”, antwoordde hij kort en nukkig.

Voor de gezagvoerder was dit antwoord genoeg. Hij verzette het computerscherm naar de sonar en kwam tot de onthutsende vaststelling dat de bodem overal, gespreid over talloze kilometers twee meter lager stond dan drie dagen geleden. Ofwel was de zee gestegen, ofwel was de bodem gezakt. De sonar was er nog niet uit. Mogelijk werd het ding gestoord door - elektro magnetische golven van de aarde. En ze waren nog lang niet boven het epicenter. De gezagvoerder printte een uitdraai van de kaarten en meetwaarden.

“Hoe de boel in de gaten Ward en waarschuw me dadelijk als er iets vreemds gaat. Ja?”

Nico Staelens wachtte het antwoord van zijn stuurman niet af en liep van de brug naar het gastenverblijf.

“Kolonel... bekijkt u deze kaarten eens.”

Van Brandt keek niet naar de paperassen en vroeg

“Hoe lang nog eer we er zijn?”

“Ik schat over 48 uur.”, mompelde kapitein Staelens nukkig. Toen greep de Belgische kolonel de papieren en bestudeerde ze nauwkeurig. Het leek hem niet

eens een reactie te ontlokken dan wat gefronst met zijn rechterwenkbrauw. Plots galmde de stem van de marconist blikkerig doorheen het gastenverblijf.

“Kapitein gevraagd in de radiokamer... zo vlug mogelijk...” Staelens zei niets meer en liep zo vlug hij kon naar zijn marconist.

“Zeg het eens!”, vroeg hij buiten adem.

“Ik kreeg een email van het Japans Maritiem Bureau met het verzoek hen onmiddellijk te bellen. Ze willen u spreken op een door hen beveiligde lijn.”

Staelens vloekte binnensmonds.

“Ja kapitein... ik weet het. Ward zal het ook niet graag horen dat dit bureau opnieuw contact opneemt.”

“Dat niet alleen... Ward moest 250.000 dollar boete betalen voor de gezonken Zeearend. Onze rederij heeft het op zich genomen maar Ward betaalt dit af met een deel van zijn loon.”

“Waarom een boete?”

“Wegens zeevervuiling. Er zou een olievlek geweest zijn die ze moesten opruimen. Je reinste onzin natuurlijk.”

“Olievlek? Mijn kont en die olievlek... die zijn hetzelfde.”, gromde Deschacht.

De gezagvoerder greep de telefoon en toetste het opgegeven nummer. Na enige Japanse muziekjes en talloze induwen van andere toetsen met diverse cijfers kreeg hij eindelijk een dame aan de lijn.

“Kapitein Staaltens ?

“Staelens! Niet Staaltens Sodedjù... En ja... wie anders?”, grauwde de aangesprokene.

“Momentje kapitein... we gaan deze lijn beveiligen en dan verbind ik u door.”

Het duurde nog tien volle minuten eer er een reactie kwam aan de andere kant van de lijn.

“Commandant Staelens... Met Yiuki Toshiro. vooreerst dank ik u voor de snelle inning van de in 2011 uitgeschreven boete.” De gezagvoerder antwoordde niet maar marconist Deschacht kon duidelijk zien hoe zijn kapitein ziedde.

“Er is echter een militaire torpedojager uitgestuurd door de havenmeester van Miura. U heeft blijkbaar niet gewacht op de toestemmingsformulieren en het betalen van havengelden.”, Staelens sprak stil maar de kwaadheid droop gewoon van zijn zinnen.

“Meneer Torisho... ik ben de baas niet van deze missie. U moet zich wenden tot kolonel Van Brandt die deze missie leidt en ik denk niet dat hij geneigd zal zijn uw bevelen op te volgen. De coördinaten zijn bepaald in territoriale wateren.”

Het was even stil aan de lijn. Staelens hoorde ook een licht gegniffel. Instinctief moest de kapitein denken aan de Japanse acteur Jet Li.

“Dat antwoord had ik helaas verwacht. Op dit moment volgt onze torpedojager u en zal u enteren binnen onze wateren. Uw missie zal dan bij deze geëindigd zijn en wordt u begeleid tot de Indonesische wateren waar u uw weg kan vervolgen naar uw land, na inning van de havengelden en het betalen van de boete. We hebben de Belgische regering reeds ingelicht.”

“Oh ja ? En wat was hun antwoord ?”, vroeg Staelens spottend

“Dat heeft geen belang, maar voor uw veiligheid en deze van uw passagiers verzoek ik u de motoren af te zetten en te wachten tot onze boot u komt begeleiden.”

Op dat moment stapte kolonel Van Brandt binnen. Staelens gaf hem de telefoonhoorn.

“De Japanners willen ons enteren. Spreek met hun baas.” Verbouwereerd nam de militair de hoorn over.

“Met kolonel Van Brandt... ik leid deze missie onder bevel en autoriteit van de Belgische regering. Een enterling zal worden gezien als een oorlogsdood.”

Toshiro was niet onder de indruk en herhaalde zijn aanmaning de motoren van de Westerling stil te leggen en zijn torpedoboot toelating te geven hen te enteren.

Van Brandt hield zijn hand op de hoorn en sprak zachtjes tot Staelens.

“Nico... volle damp vooruit. Ter plaatse kunnen ze ons niet meer tegenhouden. Kan dat?”

“Misschien... die Japanse torpedojagers zijn nu ook niet bepaald van de traagste boten, hoor.”

“Hoever zit hij van ons af ?”, Van Brandt was niet gewoon om in maritieme termen te spreken maar Staelens begreep hem wel.

“Ik denk zo’n drie uur. Als we het halen zal het dan toch heel krapjes zijn want zo’n Japanse torpedobootjager is vrij snel.”

“Vooruit dan maar.”, zei Van Brandt gelaten. De gezagvoerder greep de microfoon.

“Ward... vol gas. Haal er alles uit. We moeten zo snel mogelijk binnen de territoriale wateren zijn.”

“Aye kapitein.”

Ward Danckaerts’ stem kreeg een valse blikkerige klank door de luidspreker.

Een eenzame albatros...

Op het zee – oppervlak verschenen talloze gasbelletjes die een penetrante verpestende stank verspreiden. Het stormde er nog steeds hoewel de orkaankracht verminderd is tot een klasse IV. Het windstille “oog” is zich gaan focussen bovenop de exacte coördinaten van het epicentrum. Het was alsof een grote cirkel de storm doormidden scheurde zoals je de pit van een kers verwijdt met een ontpitter. De zonnestralen drongen diep doorheen de zwartblauwe duisternis van de Stille Oceaan, maar niet diep genoeg om de bodem te bereiken. De diepte van de ontstane trog wordt flauwtjes verlicht door het opstuwende magma. Het was alsof men met een kaal peertje van enkele watt een torenflat wilde verlichten.

Achttienduizend meter lager onder de ondertussen reeds veertienduizend meter diepe trog scheurde de Aardmantel plots met een scheurtje van amper enkele centimeters open. De zwavelachtige gaswolken begonnen zich door de kolossale opstuwingsdruk van de magma te wurmen door de nauwe lange slangachtige tunnel naar de spleet onder het ruim van de gezonken en de door de gigantische waterdruk verpletterde Zeearend. Het harde graniet waaruit de trog bestond belette een uitbarsting op volle kracht maar de druk moet onmeetbaar hoog zijn. Het ruim van het wrak was reeds vol gestuwd met sterk ontvlambare gas, zodat het lijkt of het gezonken schip pogingen deed zich los te maken van de ontzettend diepe en ijzige bodem naar het zeeoppervlak.

Diep binnen de Aardmantel weerklonk een vlijmscherp, oorverdovend, maar voor de mens onhoorbaar, geraas en gekraak van afbrokkelend hard graniet. Een eenzame albatros die een poging waagde door te vliegen naar Japan streek neer in het windstille oog, blij dat het even kon rusten na uren en uren vechtend geklapwiek tegen de stormende wind in. Het dier had zich eerst lange tijd te rusten gezet op een van de vele kranen van de gigantische ro-ro boot. Maar de honger deed de albatros echter verder vliegen.

De grote meeuwachtige vogel had gehoopt op wat gedropt afval van deze boot. Zijn scherpe oogjes hielden de kajuitdeuren sterk in de gaten. Hij had immers geleerd dat men op vissersboten vaak vis afval in het water smeed. Maar dat een ro ro schip geen vissersboot is begreep de vogel uiteraard niet. Doch de strenge milieu - eisen waaraan het enorme schip in ruime mate voldeed liet geen afvaldropping toe. Het werd bewaard in een speciaal daartoe bestemd afgesloten ruim waar zelfs geen fruitvlieg in kon. De ontstane biogassen, waartoe ook menselijke fecaliën behoren werden opgeslagen in enorme ketels en later verkocht. Na drie volle dagen besloot de vogel dat het al welletjes was en vloog weg, zonder er zich van bewust te zijn het slechts mogelijke moment te hebben gekozen. Het streek neer op het spiegelgladde water. De vogel werd plots duizelig en misselijk zonder te weten waarom.

Het probeerde op te vliegen maar slaagde er niet in. De penetrante stank verbond zich via adem met de rode bloedcellen van het dier. Het voelde zich dodelijk vermoeid, naarmate meer en meer rode bloedcellen van de vogel werden afgebroken. De albatros waagde nog een laatste poging om weg te vliegen... weg van die penetrante stank die hem zo moe maakten en onbekende vreselijke pijnen bezorgde in zijn slanke gevederde lichaam. Het werd slechts een flauw en hopeloos gefladder. Hij was al zo vermoeid door honger. Toen had de vogel al zijn laatste restjes energie opgebruikt en plonsde zijn eerst zo fiere hoofdje in het stille gladde water. Even was er nog een flauwe trekkende beweging te zien toen het dier geen adem meer kreeg en nog een moedige poging waagde zichzelf te redden. Daarna dobberde het lichaam van de albatros doodstil op het kalme zwaar verontreinigde water...

Kolonel Van Brandt heeft een pesthekel aan taalracisme...

Kolonel Van Brandt bestudeerde samen met luitenant Peeters de recentste metingen die de computer had uitgevoerd terwijl Ladoux en de twee andere wetenschappers probeerden op te vangen wat er gezegd werd. Maar alleen Ladoux was het Nederlands ietwat machtig. De kolonel greep de microfoon.

“Staelens... hoe staat het daar? Zijn we bijna ter plaatse. Ik ben dat stom gewemel van die storm beu.”

De gezagvoerder scheen geen antwoord te willen geven, zodat de militair zijn vraag nu wat ongeduldiger en bozer stelde.

“De kapitein berekent op dit moment de juiste koers, kolonel. Hij zal u snel te woord staan.”, gromde de stuurman van de Westerling uit zijn wiek geschoten.

“Oké, oké, oké... en hoe staat het met die achtervolgende torpedojager?”

“Dat antwoord laat ik liever over aan de kapitein.”, stelde Danckaerts nerveus.

Woedend smiet de kolonel de microfoon weer op de tafel.

“Het ziet er bijzonder slecht uit als ik de stuurman zo hoor praten.”, zei Van Brandt. Ladoux stond op zonder iets te zeggen en beende met forse passen de lounge uit, verbouwereerd nagestaard door de kolonel.

“Wat is jullie baas van plan?”, bromde hij

De twee mannen die hem niet begrepen haalden hun schouders synchroon op.

“Non compris!”, zei Urbain Funès, de aangeduide zeebioloog nogal hooghartig.

De kolonel had het niet zo begrepen op de communautaire strubbelingen tussen Vlamingen en Walen maar dit eigengereid hautain Franstalig antwoord wekte wel zijn woede op.

“Zie dan maar dat je het snapt, Franstalig wauwelend stuk ongeluk!”, stoof Van Brandt op. Hij had niet de minste zin om zich aan de Waals Vlaamse etiquette te houden. Wie met hem samenwerkte moest Nederlands kennen en die idioot wist zelfs niet eens hoe je “oui” vertaalt in het Vlaams.

“Non compris!”, stelde de zeebioloog het nog scherper. Op dat moment kwam Ladoux terug binnen.

“Kolonel... het lijkt me nu niet het gepaste ogenblik om de communautaire problemen van ons land hier verder te zetten.”, gromde Ladoux.

Toen stoof de kolonel op.

“Luister eens hier perfide gekielhaalde rat... Ik stelde jouw man een zeer beleefde vraag en verwachtte ook een beleefd antwoord. Als hij nu zich in het begin had verontschuldigd en me gezegd had dat hij onze Nederlandse taal niet machtig is, dan had ik mijn vraag ook beleefd in jullie taal gesteld. Ik pik echter geen affronten, van een Waal, Brusselaar noch van een Vlaming. Goed gesnopen afgeleefde snotterende blubberaap?”

Ladoux antwoordde niet en ging mokkend zitten bij zijn twee andere maatjes.

De militair keek iedereen afzonderlijk aan en richtte zich vooral tot de achtkoppige bemanning van de Westerling.

“Mijne heren... het lijkt me op dit moment misschien nuttig de zaken hun beloop te laten. Meneer Deschacht... mail een berichtje naar mijn ‘*hoofdkwartier*’ en uw rederij. Laat hen met een korte beschrijving weten hoe de zaken er voor staan. Als ik tijd genoeg had zou ik het bericht zelf hebben geschreven. Maar tijd is nu iets wat wij op dit moment op ons tandvlees moeten ontberen. Buiten onze drie Frans kwebbelende darmtoeristen vraag ik ieder van u een inzet van 200 %. Vooruit... aan het werk!”

Er werd met stoelen geschoven onder een luid gemompel van zachte onverstaanbare protesten. Toen de kolonel achterbleef met de drie Franstalige wetenschappers richtte hij zich specifiek tot elk van hun.

“Ik vraag me af waarom onze regering zulke hautaine lompe varkenskoppen als jullie aanstellen om een op het eerste zicht, eenvoudige missie uit te voeren. Een missie die thans jammerlijk faalt door jullie aversie tegen Vlamingen. Ik stel, zodra we de coördinaten hebben bereikt een vlijmend rapport over jullie op. Niemand van jullie zal nog ooit met een goed betalende overheidsopdracht worden belast! Daar zorg ik persoonlijk voor. Nu onder mijn ogen uit ! Ga naar jullie kajuit om het uit te bleiten (*wenen, noot van de auteur*)”, snauwde de kolonel luid zijn betoog af. De drie wetenschappers stonden uiterst moeizaam recht en dat werd niet veroorzaakt door vermoeidheid. De opgehoopte frustraties van woede en haat vertraagde hun lichamelijke bewegingen. De kolonel wist het wel maar gaf er geen moer om. Hij is de Vlaams – Waalse tegenstellingen op deze schuit al meer dan zat. Ook onder zijn eigen mensen zitten er een paar van zulke domme snullen die hun respectievelijke talen beter vonden. Het vreemde was dat de meeste gewone soldaten niet gaven om die tegenstellingen al zitten er wel een paar. Het taalracisme begon pas bij de laagste in officiersrang, bij de onder korporaals Toch was het niet raadzaam een Waalse sergeant een Vlaams korps te laten bevelen. Dat roept gewoon om problemen. Dat heeft ook tijdens WOI vele Vlaamse jongens nutteloos het leven gekost, wist de kolonel.

Soms wou Van Brandt dat hij gewoon in Frankrijk of Nederland geboren was. Daar was immers geen taalracisme.

De Leviathan...

Gezagvoerder Staelens' ogen bleven minutieus gefixeerd op het monitorscherm die de oceaanbodem in kaart brengt. Zonder op te kijken grommelde Staelens een vraag aan de stuurman.

“Ward... Hoe ver zit die Jap nog achter ons?”

“Aye kapitein... hij is al zichtbaar als je achter ons kijkt. Ik schat dat bij deze storm, afstand en hun snelheid alsook de onze in aanmerking genomen wordt... over twee uurtjes kunnen we geënterd worden.”, klonk het gelaten.

“Hoelang nog tot het ‘Oog’?”

“Op het randje kapitein. Zolang de wind niet draait hebben we een kans maar zodra de wind zijn zinnen naar het zuiden heeft gezet, raken we er niet meer op tijd. En... kapitein, het ziet er naar uit dat het ‘Oog’ wel ter plaatse blijft maar mogelijk in de tegengestelde richting gaat draaien. Maar vraag me niet hoe zoiets mogelijk is.”

Nico Staelens draaide zich om en keek zijn stuurman aan met de meest verbaasde ogen ooit.

“Dat meen je niet! Dat kan gewoonweg niet!”, klonk het vol ongeloof.

“Toch wel kapitein... kijk maar naar de weerkaarten die meneer Tanaka ons zonet stuurde.”, repliceerde de overdonderde stuurman vastberaden, hem een fax uitdraai overhandigend. Nico Staelens dacht plots aan de profetie waarover de Japanner hem deelgenoot had gemaakt.

...Door de Leviathan gedreven naar het heilige Nippon...

“...De Leviathan...”, mompelde de gezagvoerder.

“Pardon kapitein? Wat zei u?”, vroeg Danckaerts.

De gezagvoerder schudde het hoofd

“Het is... het is... Laat maar... het is niets! Ik dacht gewoon aan iets. Meer niet.”, zei Staelens aarzelend maar de stuurman hoorde duidelijk de verandering van intonatie in de stem van zijn kapitein. Het was... angst ... doodsangst!

“Ward... ga kolonel Van Brandt halen en let er op dat niemand van onze bemanning en zeker Ladoux met zijn trawanten niet, het horen. Ga nu! Ik neem het hier effe over.”

Ward Danckaerts knikte en verliet de brug wat een enorme windvlaag en papier opwaaiering veroorzaakte. Dit keer lette kapitein Staelens er niet op. Zijn blik

bleef gefixeerd op de sonar monitors. De bodemtrog verdiepte zich met tien centimeters per vijf minuten. Staelens bedacht dat dit wel eens een wereldramp kon worden. Zijn blik vestigde zich op de achterkant van de brug. De Japanse torpedojager was hen al veel dichterbij genaderd. Het was dus nog erger dan Ward liet uitschijnen, bedacht Staelens. Hooguit nog een klein uurtje eer hun trawler geënterd zou worden. De gezagvoerder bekeek de stand van de snelheid. Die stond bijna op het maximum. Zijn boot kon nog sneller maar was nog “*en rodage*” en nog sneller varen kon de schroefas teveel verhitten. Er was helaas geen keus. Staelens trok de gas - hendel helemaal naar achter om zoveel mogelijk snelheid te verkrijgen. Een paar rode waarschuwinglampjes begonnen te knipperen, maar daar had hij op dit moment geen oog naar. Toch had Staelens dat beter wél gedaan voor zover dat nog mogelijk was.

De drie grootste belangrijke tektonische platen schuiven over elkaar...

Aan de rand van het ‘*Oog*’ striemde de plenzende regen, vermengd met forse hagelballen het woelige wateroppervlak met harde uithalen.

In het cirkelcentrum van het oog begon het plots hevig te knetteren alsof een bliksem zich wilde laten neerstorten op een boom maar door de een of andere manier belemmerd wordt.

De natuurkracht kon zijn opgehoopte energie niet kwijtraken en de rond het ‘*Oog*’ gevormde wolken slorpten de knetterende bliksembundels op zodat de lucht rondom het ‘*Oog*’ weer kalmer werd. Echter iets verder van het ‘*Oog*’ weg begon het hevig te bliksemen en te donderen. Het wateroppervlak fungeerde echter nog niet als bliksemafleider maar dat zou niet lang meer duren. Op de bodem van de trog vergrootte de scheur zich met een paar centimeter waardoor gloeiende gasbellen opborrelden, op weg naar de scheur onder de Zeearend. Het geraas en gekraak langs de wanden van de trog zouden voor gewone mensen onverdraaglijk zijn.

Het lawaai verspreidde zich evenwijdig met de ganse Japanse kuststrook, meer dan drieduizend kilometer lang. Japan ligt namelijk precies op het snijpunt van de Euraziatische plaat, de Pacifistische Plaat en de Filipijnse Plaat. Deze drie platen zijn bezig zich over elkaar te verschuiven waardoor de Aardmantel langzaam in de lengte begint door te scheuren. Maar de belangrijkste scheur bevindt zich op

de diepste plaats in de Japanse trog waar de gezonken *Zeearend* zich bevond. Die scheur is amper enkele centimeters groot en staat onder een ontzaglijke en onmetelijke opstuwingsdruk van de magma in de aardkern. Het is de vraag hoelang het graniet van de rotsachtige oceaانبodem die druk nog kan blijven weerstaan.

De ijzige koude van de diepe oceaan verhindert voorlopig de verhitting van het graniet gesteente.

De confrontatie tussen Van Brandt en Ladoux wordt erger...

Ladoux lag op zijn brits naar de zoldering te staren. Hij hoorde de zachte muziek die doorheen het ganse schip weerklonk. Muziek die de marconist instelde naar zijn eigen smaak bedacht de hoofdingenieur kwaad. Hoewel het Franstalige en Waalse muziek was haatte Ladoux het.

Steeds opnieuw konden die smerige Vlamingen hen terroriseren met dingen waaraan Walen en Franssprekenden niets hebben. Dat het de zoetgevooisde stem was van Sandra Kim die de kajuiten met een hartverwarmende deken bedekte, kon Ladoux geen moer verdommen.

Het was die ongehoorde arrogantie en manipulatie van die stomme Vlamingen die hem en zijn collega's mateloos stoorden. De deur ging open zonder dat er iemand de beleefdheid had aan te kloppen. De geüniformeerde kolonel Van Brandt stapte binnen. Zijn Franse tongval is vlot en moeiteloos:

“Heren... de kans bestaat dat we geënterd kunnen worden door een Japanse torpedojager. Ik heb vernomen dat de commandant van dat schip ons niet erg genegen is. Daaraan kan ik niks verhelpen. Laat ons hopen dat kapitein Staelens alles uit deze schuit kan halen tot we ons in territoriale wateren bevinden. Maar een torpedoboot heeft ook grof geschut aan boord. Ze kunnen ons aan flarden schieten vanuit hun wateren, iets wat ze vermoedelijk ook met de *Zeearend* gedaan hebben.”

De militair liet zijn woorden even bezinken terwijl hij een fikse slok dronk van zijn Heineken blik. Ladoux keek hem aan

“Ga voort kolonel... u kwam niet alleen om ons daarop attent te maken, veronderstel ik.”

“Dat klopt... Hiermee kom ik op mijn eigenlijke vraag... wenst u nog verdere onderzoeken te plegen, wetende dat u beschoten wordt?”

De hoofdingenieur hoefde niet eens lang na te denken.

“Kolonel... we hebben een welomlijnde missie, opgelegd door de Belgische overheid. Zolang diezelfde overheid ons niet dwingt terug te keren, zolang wordt deze missie verder gezet. Is dat duidelijk kolonel?”

Van Brandt had niets anders verwacht en knikte quasi vriendelijk.

“Tot aan het diner, heren... morgen... morgen zal uw missie beginnen... onder mijn leiding. Heeft u dat begrepen monsieur Ladoux ?”

Dit keer wist de hoofdingenieur geen woord uit te brengen en vloekte in gedachten dat het een lieve lust was.

Yoshiro wil de Westerling kost wat het kost naar de kelder jagen...

De Japanse torpedojager had de Westerling al hele tijd in het vizier. Yoshiro vond het spijtig dat hij nog niet kon schieten. Dat zou een enorme diplomatieke rel met Europa veroorzaken. Als hij salvo's lost aan de rand van de territoriale wateren kon er hem niets gebeuren, zelfs niet als de Westerling een gat in haar romp zou krijgen en naar de bodem zou gejaagd worden. Hij beval zijn stuurman de boot op volle kracht aan te drijven. De Westerling is al bijna aan de grens en nauwelijks nog te zien in het dikke regengordijn. Mogelijk was de trawler binnen het 'Oog' geraakt. Yoshiro hoopte dat de Westerling daar halt hield zodat hij eindelijk kon schieten. Het was nooit de bedoeling geweest dat schip te enteren. Hij wilde het naar de kelder jagen, net zoals de vorige keer... acht jaar geleden. Maar toen stormde het niet en was er geen 'Oog' waar het compleet windstil was. De Zeearend was verdacht van drugsmokkel stond er in zijn verslag aan het ministerie van Defensie. Yoshiro had de boot beschoten net aan de waterlijn van de boeg. Het schip was onmiddellijk gezonken en Yoshiro wist dat het daar diep genoeg lag om bergingspogingen te vermijden. Maar dit keer was hij niet van plan gevangenen te nemen. Toen de bemanning van de Zeearend aan boord werd gebracht, had het ministerie hen teruggestuurd naar België. Yoshiro had gehoopt dat ze gevangen zouden worden genomen, veroordeeld tot een lange gevangenisstraf.

Natuurlijk was er een hevige diplomatieke rel ontstaan met dat kleine prutsland en Europa. Yoshiro was bijna gedegradeerd. Maar er waren gelukkig geen bewijzen gevonden. Daarvoor lag de Zeearend veel te diep.

“Beman de artilleriekanonnen.”, sneerde Yoshiro bars. Enkele korte buigingen bevestigden het bevel van de commandant, toen ze uit de stormdepressie voeren en een spiegelgladde zee voor hen zagen. De Westerling was kennelijk gestopt en lag stil op ongeveer 12 kilometer voor hen. Het was een goed zichtbare donkergrijze stip op een zee als een biljartlaken. Yoshiro wist dat hij niet verder kon varen. Dat zou hij de Japanse wateren verlaten. In het hoofdkwartier te Tokyo konden ze elke beweging van zijn boot zien en registreren. Yoshiro waagde het dan ook niet verder te varen om de Westerling goed in het vizier te krijgen. Hij hoopte dat hij ze kon beschieten op territoriale wateren.

“Commandant... bekijkt u dit eens.”, zei de stuurman beleefd en buigend terwijl hij de sonarkaart aanreikte.

“Da... dat... k...kan niet!!”, kreet hij ontzet uit.

“Toch wel Yoshiro – san. De sonar liegt niet.”, klonk het gevat.

Waar de Zeearend op een diepte van negenduizend meter lag, gaapte nu een kolossale leegte van tweeëntwintigduizend meter, terwijl het gezonken schip niet eens van plaats of diepte is veranderd. Het lag nog steeds onveranderd op dezelfde diepte waar Yoshiro hem destijds heeft in gejaagd. De commandant stoof naar de monitor die de metingen van de sonar exact weergaf.

“Elke tien minuten zakt de bodem nog eens vijf centimeters verder weg. De Aardmantel is bezig te scheuren, Yoshiro – san. We kunnen beter zo snel mogelijk rechtsomkeer maken.”, hijgde de stuurman.

“Neen! Er is ons opgedragen dat schip in de gaten te houden en dat gaan we doen! Begrepen luitenant?”, klonk het extreem kwaad en bars.

De luitenant-ter-zee derde klasse knikte buigend maar het was aan hem duidelijk te zien dat hij in het geheel niet akkoord ging met het bevel van zijn commandant. Dit zou eigenlijk gemeld moeten worden aan het hoofdkwartier te Tokyo. Luitenant Yokohama Mifune besloot daar nog wat mee te wachten. Hij keek naar de kleine grijszwarte stip die de Westerling moest voorstellen. Misschien moest hij het hoofdkwartier maar ongemerkt op de hoogte brengen? Dat leek hem beter maar hij zou dat in morse doen en hoopte maar dat er iemand op de Westerling nog morse code kende. Deze seintaal wordt immers al enkele decennia niet meer

gebruikt. Het was de moeite het proberen waard, vond hij en zou zijn poging wagen straks tijdens zijn wachtdienst. Luitenant Mifune wist dat het levensgevaarlijk was als commandant Yoshiro er achter zou komen.

Het Armageddon is er niets bij vergeleken...

De voortdurende magmatische erupties binnen de aardkern deden de Aardmantel geen goed. Maar de piepkleine scheur die binnen de mantel ter hoogte van de Japanse Trog ontstond bood mogelijk een uitweg voor de magmatische uitbarstingen. De tektonische platen overal te wereld zijn voortdurend in beweging, en nu meer dan anders. De San Andreas breuk daverde diep in de pacifistische plaat en de noord Amerikaanse plaat. De verschuivingen zijn nauwelijks merkbaar maar wat er onder die platen gebeurt konden zelfs de sensoren niet zien. De pacifistische plaat schoof verder door en veroorzaakte een serie aardbevingen op de lijn van de evenaar.

“Zeg... zien jullie dat?”, vroeg de Amerikaanse geoloog, verbonden aan het Massachusetts Geological University aan niemand in het bijzonder. Zij ogen priemden zich verbaasd op het computerscherm dat hem vertelde hoe de Pacifistische Plaat verder schoof onder de Noord Amerikaanse.

“Wat zie je John ?”

“Maar goddomme... kijk dan toch! Als dat zich verder zet wordt het een ramp.”, kreet de man zonder zijn blik af te wenden van het kleurige scherm vol geografische gebieden waarin rode en groene lijnen kris kras door elkaar liepen.

Het ongeloof en toenemende angst scheerden langzaam hoge toppen. Wat dit was het begin van het Armageddon zoals een van de geologen perfect omschreef.

Een enorme doodsbanne congeraal ...

Het graniet waarop de Zeearend rustte was een gesteente met een zeldzame ijzerverbinding waardoor het smeltpunt van deze steensoort verviervoudigd is, maar net iets zwakker dan de ijzernikkelverbinding waaruit de binnenste aardkern bestaat. Graniet smelt in normale gevallen bij een verhittingstemperatuur van circa duizend vijfhonderd graden. Maar in de binnenste aardkern heerst een temperatuur

als de oppervlakte van de zon, zo'n kleine zesduizend graden. De scheur in het graniet werd iets groter maar de druk van de opstuwingskracht was verdubbeld. De zeldzame ijzerverbinding in het graniet hield de mogelijke massieve eruptie nog even tegen. De magma van de binnenkern vloeide door de talloze scheuren, veroorzaakt door schuivende tektonische platen overal ter wereld rijkelijk door naar de overgangszone naar de buitenmantel, negenhonderd kilometer onder de oceaanbodem waar de Zeearend haar laatste rustplaats had. De gasbellen waren verdubbeld in omvang en intensiteit. Het volledige ruim van het schip was watervrij en gevuld met dodelijke gassen. Af en toe wipte het wrak even op van de bodem. De conger vond het al welletjes en probeerde zich door de smalle patrijspoort te wurmen maar was daar nu net te dik voor. De conger pijnigde haar rudimentair verstand om de plaats te zoeken langs waar ze was binnengedrongen. Haar lengte maakte het haar niet makkelijk. Hoewel het bovenruim comfortabel genoeg was voor de reuzen - conger wilde ze niets weten van het gewip die haar woonst maakte door het aanhoudend spervuur van gasbellen uit de scheur onder de kiel van de Zeearend. Het beest werd zo langzamerhand wanhopig en probeerde de patrijspoort opnieuw als uitgang. Die poging had de reuzen - conger zich beter kunnen besparen. Het is in twee woorden gezegd: vergeefse moeite. Een piepklein gasbelletje streek langs het enorme lijf van de aal en hechte zich op het plafond van het bovenruim. Hoewel het meer dan stikdonker is kon de conger het belletje heel duidelijk zien. Het zwom omhoog en leek te ruiken aan het watervrij belletje. De conger reageerde erop als een gestoken horzel. De geur was voor hem dodelijk en het beest wist het. Voor het eerst in zijn dertigjarige leven was de enorme aal bang... doodsbang...

Hoe zou het lijk van Wards broer na jaren op de oceaanbodem er uitzien ?

“Ze zijn gestopt kapitein.”, mompelde Ward Danckaerts.

Staelens had het echter al opgemerkt maar de problemen waren hiermee nog niet afgelopen.

Hij kende de commandant van de torpedojager en wat men over hem vertelde in scheepvaartkringen is niet bepaald goedaardig. Er gingen geruchten de ronde dat deze Japanse commandant buitenlandse vissersboten naar de kelder had gejaagd.

Natuurlijk waren het verhalen maar er was uiteraard geen rook zonder vuur.

Staelens greep de microfoon.

“Kolonel van Brandt... uw aanwezigheid is dadelijk gewenst op de brug...”

Deze zin werd vier keer herhaald doch het duurde niet lang eer de Belgische militair de besturing cabine van de Westerling binnenstapte.

“Kolonel... kijk eens naar onze stalker...”, mompelde de gezagvoerder terwijl hij hem een Zeiss – verrekijker overhandigde.

De militair nam het optisch instrument aan en bekeek het schip in de verte, een lange tijd.

“... Hmm ... dacht ik al... niet te betrouwen ! Ik zie dat de geschuttorens bemand zijn en allicht goed voorzien van munitie. Die knul is dus van plan ons naar de kelder te jagen. Goed... vaar tweehonderd meter verder oostelijk en keer dan de boeg honderdtachtig graden zodat het in de richting van de torpedojager staat. Hij kan ons dus niet meer zien werken. Morgen wordt de Deepdiver te water gelaten. Ik heb er nog een extra heliumtank laten plaatsen. Dat staat ons hopelijk toe nog enkele honderden meters dieper te gaan dan voorzien.”, zei Van brandt.

Staelens keek weifelend naar de stip die de Japanse torpedojager voorstelde.

“En als hij het nu in zijn kop krijgt dichterbij te varen ?”

Kolonel Van Brandt glimlachte.

“Doet ie niet!”, klonk het overtuigend.

“Hoe kan u dat nu zo zeker weten?”

Van Brandt priemde zijn wijsvinger omhoog en vormde het woord geluidloos met zijn getuile lippen.

“Satelliet!”

De gezagvoerder van de Westerling begreep het.

De kolonel had allicht opdracht gegeven hun boot te volgen per satelliet. Als er iets met hen zou gebeuren zou de satelliet dat ook registreren en doorgeven aan het hoofdkwartier.

“Slim gevonden.”, mompelde Nico Staelens.

“Maar nee! Gewoon een beetje vooruitzien. Bovendien heb ik die Jappen nooit vertrouwd.”

“Maar weet die militaire kwibus ginds het ook?”

“Daar mag je donder op zeggen.”, klonk het grimmig.

“Goed... eh... Ward... begin de met voorbereidingen voor de duik morgen. Stippel een berekende koers naar beneden uit. En voer die in de computer.”